

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

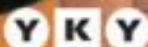
Kayıp Şeyler Ülkesinde

Yazan

EGE ERİM

Resimleyen

FERİDUN ORAL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KAYIP ŞEYLER ÜLKESİNDE

Ege Erim Yeni şeyler yapmayı, değişik yerler görmeyi, ilginç insanlar tanımayı ve yazmayı seviyor.

Feridun Oral Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nden 1985'te mezun oldu. Yurtiçinde ve yurtdışında birçok sergi, bienal ve yarışmaya katıldı. İtalya'da her yıl düzenlenen Bologna Çocuk Kitapları Fuarı'ndaki "İllüstratörler Sergisi"nde 86, 92, 93, 95 yıllarında çalışmaları sergilenen sanatçının bu çalışmaları aynı zamanda fuar kataloğuna da alındı. 1991 yılında İtalya, Padova'da yönetmen Federico Fellini'nin onur konuğu olduğu "Dünya Pinokyo Resimlemeleri Sergisi"ne davet edilen sanatçının çalışmaları sergi kataloğuna alındı.

Böğürtlen Cini ve Sarı Gaga adlı kitabıyla, Japonya'da UNESCO Noma-Concours tarafından 1992 yılında düzenlenen bienalde "Runner Up" ödülünü aldı. Kitap Kagyusha Yayınevi tarafından Japonca basıldı ve Nagasaki'deki bir okulda yardımcı ders kitabı olarak okutuldu. 2001 yılında yine Japonya'da düzenlenen "Avrupalı İllüstratörler" bienalinde *Düş Kedileri* adlı çalışmasıyla Onur Ödülü'ne layık görüldü. İlk baskısı 2008 yılında yayımlanan *Kırmızı Elma* adlı kitabı aynı yıl IBBY Türkiye tarafından "Yılın En İyi Resimli Çocuk Kitabı" seçildi. İngilizce, Almanca, Fransızca, İspanyolca, Katalanca, Korece ve Bulgarca dillerinde basıldı. İngilizce basımı yapan WingedChariot Yayınevi tarafından ipad/ipod ortamına aktarılan kitap, böylelikle dünyada internet ortamında yayımlanan ilk Türkçe çocuk kitabı oldu. *Pirinç Lapası ve Küçük Ejderha* adlı kitabı, IBBY Türkiye tarafından "Yılın En İyi Resimli Çocuk Kitabı" (2012); *Kırmızı Kanatlı Baykuş* kitabı Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği (ÇGYD) tarafından "Yılın En İyi Resimli Öykü Kitabı" (2012) seçildi.

Yurtdışında çocuk kitapları alanında önemli ve saygın yayınevlerinden biri olan Minedition Yayınevi ailesine katılan sanatçı, bu yayınevi tarafından da basılan *Kırmızı Elma* dışında, yine aynı yayınevi için yabancı yazarlara ait okul öncesine yönelik çocuk kitapları resimledi. İtalya, Padova'da "Museo Diocesano" tarafından 2012 yılında düzenlenen "Aria" konulu sergiye davet edildi ve çalışmaları sergi kataloğuna alındı.

2012 yılında IBBY Türkiye tarafından Uluslararası Hans Christian Andersen Ödülü'ne aday gösterilen sanatçının *Farklı Ama Aynı* kitabı ÇGYD tarafından yılın en iyi resimli çocuk kitabı seçildi (2015), Feridun Oral, 2017 yılında yurtdışında en çok eseri yayımlanan yazar olarak 2017 TET İhracat Başarı Ödülü'nü aldı. Bologna Çocuk Kitapları Fuarı, 2019 Bologna İllüstratörler Sergisi'ne seçilmiş olmasından dolayı Feridun Oral'ı Mükemmellik Ödülü'ne layık görmüştür. Çocuk kitapları yazar ve çizergiliğinin dışında, plastik sanatlar alanında çeşitli sergilere ve sanat fuarlarına katılmakta ve çalışmalarını İstanbul'daki atölyesinde sürdürmektedir.

EGE ERİM

Kayıp Şeyler Ülkesinde

Resimleyen
Feridun Oral

YAPI KREDİ YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yapı Kredi Yayınları – 2781
Doğan Kardeş – 228

Kayıp Şeyler Ülkesinde / Ege Erım
Resimleyen: Feridun Oral

Kitap editörü: Filiz Özdem
Düzelti: Hakan Toket

Kapak tasarımı: Nahide Dikel

Baskı: Elma Basım Yayın İletişim Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.
Tevfikbey Mah. Halkalı Cad. No: 162/7
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 0212 697 30 30
Sertifika No: 45460

1. baskı: İstanbul, Ekim 2008
19. baskı: İstanbul, Ekim 2019
ISBN 978-975-08-1495-2

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2016
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0212) 252 47 00 Faks: (0212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
facebook.com/YapiKrediKulturSanatYayincilik
twitter.com/YKYHaber
instagram.com/yapikrediyayinlari

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

İçindekiler

Macera Başlıyor • 7
Kimse Seni Göremez! • 17
Çok Kalabalık • 22
Neyse ki Rüyaymış Hepsi • 29
Kim İnanır? • 35
Sütlaç ve Hafıza Aynı Anda Kaybolursa... • 40
Gerçekte Ararken Rüyada Bulmak • 47
Kahraman Olmak Kolay Değil • 56
Hatıralar Konuşamaz • 62
Beklenmedik Bir Şey... • 69
Kaybetmek ve Bulmak • 76

Macera Başlıyor

“Tör tör tör...” sesleri çıkararak evlerinin önünde duran yorgun okul servisinin arka kapısında tam üç basamak vardı. Can, en tepedeki basamaktan aşağıya fiyakalı bir hareketle atladı. Daha önceki sayısız deneyimlerinde naylon torba gibi savrulduğu, hatta tökezleyip neredeyse yere kapaklandığı çok olmuştu. Ama bir haftadır bu atlama meselesinin sırrına ermiş gibiydi. “Her şey dengede bitiyor,” dedi kendi kendine, “hem Tuğçe de görmüştür belki beni!” Zorlu bir görevi yerine getirmiş olmanın gururu ve bu gurura eşlik eden karın gurultularıyla eve yürüdü.

Servis içler acısı bir motor sesiyle uzaklaşırken Can anahtarlarını bulmak için oflayıp puflayarak çantasını açtı. Anahtarlarına sinir oluyordu. Bu ay tam iki kere kaybetmiş, güzelce azar işitmişti. Bir daha kaybetmeye kararlıydı artık. Ama karanlık bir mağaraya benzeyen devasa okul çantasının içinde bu minnacık şeyi bulmak, servisin üç basamağından tek seferde atlamaktan çok daha zordu. “Bakalım nereye kaçtı yine?” diye söylenerek elini çantanın içine attı. Son ders zili çalınca apar topar tıktırdığı kitaplar, kenarları buruş buruş olmuş bezgin defterler, hayata küsmüş bir ya-

zım kılavuzu, turuncu bir cetvel, üstündeki yazılardan rengi seçilmeyen bir kalem kutusu ve fermuarını tam kapamadığı için kalem kutusundan dışarı atlayıp öğleden kalma peynirli sandviçin arasına girmiş bir de kırmızı kalem vardı çantada. Ama anahtarlar yoktu. “Kesin yine kaybettim,” dedi kendi kendine, “annen deliye dönecek...” Çantasının fermuarını kapadı. Zili çalmaktan başka seçenek kalmamıştı, “Belki de bizimkiler evdedir,” diye düşündü, “şansımızı bir deneyelim bakalım.”

Zili çaldı. Çok geçmeden içeriden ayak sesleri duyuldu ve kapı açıldı. “Anne valla isteyerek olmadı, hem belki de kaybolmamıştır, evde unutmuşumdur,” diyerek tam kendini savunmaya geçmişti ki annesinin hiç orali olmadığını fark etti. Bir elinde büyük ve yeşil bir dolmalık biber, “Hoş geldin yavrum,” dedi annesi gülümseyerek, sonra içeriye seslendi, “Can gelmiş Ece. Anlat sen, dinliyorum.” Ooo, demek ablası da evdeydi. Ayakkabılarını çıkarırken içeriyi dinledi. Annesi mutfğa geri dönerken ablası heyecanla bir şeyler anlatıyordu. “İyi iyi, kimse fark etmeden odama gidip şu aptal anahtarları bulayım,” diye düşündü. İşte tam da o sırada karnı yeniden guruldamaya başladı.

Çantasındaki yarısı kemirilmiş peynirli sandviç geldi aklına. Ama sonra vazgeçti. Ne de olsa artık o sandviç sadece peynirli değil, bir de kırmızı kalemliy-

di. Görünüşe bakılırsa mutfağa uğramak şarttı. Hemen kafasında bir plan yaptı. Annesinin iki gün önce misafirleri için hazırladığı üzümlü kurabiyelerden kalmış mıydı acaba? Eğer kaldıysa masadaki kırmızı kavanozun içinde olmalıydılar. Annesiyle ablası sohbete dalmışken hiç onlara fark ettirmeden kavanoza yanaşsa, iki-üç kurabiye kapsa, sonra da uslu uslu odasına dönse, hem nefis kurabiyelerden yese, hem de anahtarını arasa... “İşte plan diye ben buna derim!” dedi Can ve bu muhteşem planı uygulamak üzere sessizce mutfağa yöneldi.

“Bence çok tuhaf bir konu. Nedir yani, bir sabah uyanıp da böceğe dönüşmek?” Ablası buzdolabına yaslanmış heyecanlı heyecanlı anlatıyordu. Can masaya yanaştı. “Hem de kocaman, insan boyunda bir böcek! Kötü bir durum tabii, çünkü ailesi de adama tuhaf davranmaya başlıyor. Hatta neredeyse nefret ediyorlar ondan.” Annesi mutfak tezgâhında dolmalık biberlerin içindeki küçük beyaz çekirdekleri ayıklıyordu. “Evladım, Kafka bu romanı zaten bunun için yazmış, size de okulda bu nedenle okutuyorlar. Dünyada maalesef çok fazla sevgisizlik ve ayrımcılık var. Üstelik kötü muamele görmek için böcek olmaya gerek yok, insanlar zaten birbirine her türlü kötülüğü yapabiliyor.” Ablası ikna olmamış gibiydi, “İyi ama neden romanın kahramanı bir böceğe dönüşüyor o zaman?” Can, kavanozun kapağını umutla açtı, ama

kavanoz bomboştı, içinde 1-2 kuru üzüm tanesinden başka bir şey yoktu.

“Şimdi ayvayı yedik!” dedi Can. Belki buzdolabında bir şeyler bulabilirdi, ama ablası yerini değiştirmeye pek niyetli görünmüyordu. Acaba şu çekmecedeki gofretlerden mi aşırıydı bir tane? Usulca çekmeceye yanaştı ve ses çıkarmadan açmaya yeltendi. “Çünkü böcek olmak hayal edilebilecek en kötü durumlardan biri. Kafka da okurların kendilerini böceğe dönuşen adamın yerine koyabilmelerini istiyor Ece,” dedi annesi ve tam bu sırada Can’ı fark etti. “Oğlum ne o elindeki? Ben sana yemekten önce abur cubur yemek yok diye kaç defa söyleyeceğim?”

“Şimdi yemeyecektim ki!” diye sırtarak durumu kurtarmaya çalıştı Can. “Yemekten sonra yerim diye alıyordum ben bunu.” “Tabii tabii,” diye içini çekti annesi, “biz de inandık! Dolmaların pişmesine daha epey var gerçi... Otur bakalım masaya, şurada biraz kurabiye olacaktı...” Can istemeye istemeye bir sandalye çekti. Annesi ekmek sepetinden aldığı iki küçük kurabiyeyi bir tabağa koydu. Ablasına dolaptan sütü çıkarmasını söyledi. “Tüh!” dedi Can içinden, ekmek sepetine bakmak hiç aklına gelmemiştir. Üstelik şimdi bir de süt içmek zorunda kalacaktı. Zaten daha anah-tarlarını bulamamıştır. Off... Yüzünü buruşturdu, sıkıntıyla sandalyesinde kıpırdandı. İki dakika sonra koca bir bardak süt ve iki kurabiye önünde duruyor-

du. Önce sütten kurtulup kurabiyeleri sona bırakmaya karar verdi. Zaten hep böyle yapardı. Gönülsüzce bardağı alıp sütünü içmeye başladı. Bu arada annesiyle ablası böcekli sohbetlerine kaldıkları yerden devam ediyorlardı.

“Böceğe dönüşmek tabii ki çok kötü bir deneyim olurdu, ama bazen bazı şeyleri anlatmak için bu tarz gerçeküstü şeyler kurgulamak gerekir. İnsanın kendisini bir başkasının yerine, hatta bazen de bir böceğin yerine koyabilmesi gerekir. Kafka’nın yapmaya çalıştığı şey de bu,” dedi annesi. Ablası pek oralı değildi, “Ama kitap çok sıkıcı! Anlatmak istediği her neyse sıkıntıdan öldürdü beni,” diye kestirip attı. Annesi birbirleri doldururken alaycı bir gülümsemeyle, “Aman Kafka duymasın, çok alınır valla!” diye fısıldadı. Bir dakika, bir dakika... Bu Kafka da kimdi böyle? Galiba bir şeyler yazmıştı ve böceklerle ilgilenen bir adamdı. Veya kadındı. Veya bir komşuydu. Öyle ya, ablasının dediklerini duyarsa alınabileceğine göre tanıdık biri olmalıydı. Çaktırmadan kavanoza ulaşacağım derken sohbetin başını pek dinleyememişti doğrusu. “Kafka da kimmiş?” diye sordu, “Bizim mahalleden mi?” Annesiyle ablası kahkahayı bastılar. Canı sıkılmıştı. “Size de hiçbir şey sorulmuyor!” diye kaşlarını çatıp itiraz etti duruma. Boş süt bardağını masaya bıraktı, kurabiyeleri alıp odasına yollandı. İçeriden hâlâ annesinin kıkırdamaları geliyordu, “Bizim mahalleden miymiş! İlahi Can, hiç güleceğim yoktu!”

Odaya girip kapıyı kapadı. Bilgisayarının düğmesine bastı. Bu Kafka bir şeyler yazmıştı, ama kim olduğu, nerede oturduğu belli değildi. “İnternette bu durum belki,” diye düşündü. Masaya oturup ekranın

karşısına geçti. “Aslında Kafka’nın gerçek kimliğini ortaya çıkarmadan önce biraz oyun oynayabilirim,” diye geçirdi içinden, “Kafka her kimse beklesin biraz.”

Tam oyunu başlatacaktı ki asıl bulması gereken şeyin Kafka değil anahtarları olduğunu hatırladı. Yine içi sıkıldı. Odası o kadar dağınıktı ki bir an anahtarları asla bulamayacağını düşünüp ağlayacak gibi oldu. Yutkunup kendini tuttu. Annesinin dediği gibi dünya sevgisizlik ve ayrımcılıkla doluydu. Hele de kendi evinde... Ama o, zorluklara göğüs geren, üç basamaktan tek seferde atlayan ve haftasonu Tuğçe’yi sinemaya davet edecek olan bir savaşçıydı. “Kafka da kimmiş ya?” diye söylendi kendi kendine. Bilgisayarın başından kalktı, odasını aramaya girişti.

Yatağın altından, geçen hafta kaybettiğini sanıp üzüldüğü küçük mavi oyuncak araba, toz içinde bir tişört ve yarım bırakıp konusunu çoktan unuttuğu bir hikâye kitabı çıktı. Ama anahtarlar yoktu. Kitaplığının raflarında yıllardır pinekleyen birkaç kitap, bir avuç bozuk para, içindeki hiçbir kalemin doğru düzgün yazmadığı bir kalemlik, bir tenis topu, geçen akşamdan kalan yarım bardak gazı kaçmış kola ve daha bir yığın ıvır zıvır vardı. Ama anahtarlar yine yoktu. Yere saçılmış giysilerin oluşturduğu küçük tepeye yanaştı. Giysileri tek tek alıp yatağın üstüne koydu, pantolonların ceplerini kontrol etti, spor çantasının içine baktı, anahtarlar orda da değildi.

O sırada aklına yıllardır duya duya ezberlediği o tanıdık tekerleme geldi. Anneannesi ne zaman bir şey kaybolursa hep aynı tekerlemeyi söyler, bunun sonucunda, bulunamayan her neyse, mutlaka ortaya çıkacağına inanırdı. Tekerleme epey komikti:

Ethem Dede, Ethem Dede
Gömleği keten dede
Kaybettiğim bulunsun
On göbek atem dede

Bu Ethem Dede, muhtemelen görünmez adamdı, ama keten gömlek giymeyi seviyordu, gömleği de görünmez ketendi tabii... Kayıp şeyleri bulmakta üstüne yoktu. Bir nevi radardı Ethem Dede. Anneannesi bir şey kaybetti mi onu öyle arayıp da bulamazken görmeye gönlü razı olmuyor, bir koşu bulup getiriyordu. Anneannesiyle çocukluk arkadaşı olabilirlerdi. Can'ın da Melih diye böyle yakın bir arkadaşı vardı. Gerçi bildiği kadarıyla Melih'in keten gömleği yoktu, ama sınavlarda Can'a yardım eder, gerekirse yakalanmayı göze alıp kopya verirdi.

Fakat Ethem Dede'nin bugün buralara uğramaya niyeti yok gibiydi. "Anneannem yanımda olmayınca beni tanımadı tabii," dedi Can, "Kaldık mı tek başımıza!" Okulda mı düşürmüştü acaba anahtarlarını? Bir an durup düşündü, sabahtan beri neler yaptığını hatırlamaya

çalıştı. Uyanmıştı, giyinmişti, babasının zoruyla kahvaltı etmişti. Servis geldiğinde çantası henüz hazır olmadığından ablası şoför Nedim Amca'ya rica edip servisi bekletmişti. Can aceleyle çantasına eşyalarını doldurup servise koşmuştu. Bütün bunlar olup biterken anahtarlarını ortalıkta gördüğünü hiç hatırlamıyordu.

Durun bir dakika, belki de dün kaybetmişti, ama bugün fark ediyordu. Bu durumda önceki gün neler yaptığını da hatırlaması gerekecekti. Hafızasını zorladı. İyi ama dün okul yoktu ki, günlerden Pazartı. Bu hesaba göre anahtarlarını en son kullandığı gün Cuma olmalıydı ki, hiç hoş bir şey değildi bu. Çünkü Can'ın bütün Cuma günü boyunca neler yaptığını hatırlaması mümkün değildi. Hele de aradan koskoca üç gün geçmişken...

Umutsuzca yatağına attı kendini. Galiba yine kaybetmişti anahtarlarını, üstelik nerde kaybettiğini bile bilmiyordu. "Annemlere hiç söylemesem, ablamın anahtarlarını çilingire götürüp kendiminkileri yeniden yaptır-

sam!" diye düşündü. Bu iyi bir fikirdi işte. Zaten çilingir amca geç saate kadar dükkânındaydı, üstelik Can'ı artık tanıyordu. Ne de olsa son bir aydır bu oraya üçüncü gidişi olacaktı. Tek mesele ablasını anahtarlarını vermeye ikna etmektir. Bu konu biraz karnını ağrıtabilirdi işte. Çünkü Ece kimi zaman iyi davranır, kimi zaman da tam bir canavara dönüşebilirdi. Sağı solu pek belli olmadığından, ondan bir şey isterken dikkatli olmak gerekirdi. Bir plan yapmalıydı. Ama nasıl bir plan? Yatağa uzanmış bunları düşünürken hava çoktan kararmıştı, gözlerinin ağırlaştığını fark etti. "Ben dâhice planlar yaparken anahtarlarım nerede acaba?" diye içini çekti Can. Üç dakika sonra çoktan uyumuştı...

Kimse Seni Göremez!

Can kapının gürültüsüyle uyandı. Oda karanlıktı. Bir süre kendine gelmeye çalıştı. Anahtarları hatırladı. Eli ni çabuk tutmalı ve bir an önce harekete geçmeliydi. Tam o sırada yatağında olmadığını fark etti, yattığı yer dar ve sertti. Kendini bir tuhaf hissediyordu. Tam o anda arkadan cılız bir ses duydu: “Anlaşılan sen de kayboldun!”

Karanlıkta sesin nereden geldiğini bulmaya çalışırken “Sen de kimsin?” diye sordu Can. Ses neşeyle cevap verdi: “Ben Ece’nin geçen hafta kaybettiği silgiyim! Görebildiğim kadarıyla sen de anahtarsın.”

“Ne anahtarı!” dedi Can, sonra güldü, “Konuşan silgi ha! Bak bunu sevdim!” Sonra bir anda ortalık aydınlandı. Can annesiyle babasını gördü, konuşarak içeri girdiler ve televizyonu açtılar. Bir yandan yemek masasını hazırlıyor, diğer yandan da haberleri seyreliyorlardı. Burası evlerinin salonuydu. Peki, ama Can neredeydi? Silgi olduğunu iddia eden ses yeniden konuştu:

“Kayıp şeyler ülkesine hoş geldin! Şey... Aslında ikimiz de salondaki büyük koltuğun kenarına sıkışmış durumdayız, burası da tam olarak kayıp şeyler ülkesi sayılmaz. Ece ödevini yaparken beni buraya düşürdü.

Sonra da unutup gitti. Şimdi muhtemelen kaybettiğini düşünüyordur. Seni de birisi unutmuş veya düşürmüş olmalı. Hatırlamıyor musun?”

Can afallamıştı. Bütün bunlar da neydi? Rüya filan olmalıydı duydukları.

Kendine baktı. Hayır, bu kesinlikle gerçek olamazdı! Metaldendi, üç taneydi, soğuktu ve... ve... anahtardı! “Anneeeee! Babaaaa!” diye var gücüyle bağırdı Can. Ama kimsenin kendisine aldıracağı yok gibiydi.

Silgi konuşmaya devam etti: “Bence kendini boşu boşuna yorma, burada seni kimse duyamaz... Hem onlar zaten seni görmüyorlar ki! Sen kayıpsın ve kayıp şeyler ülkesindesin.”

Can sinirlenmişti. “Kayıp mayıp değilim!” diye bağırdı Silgi’ye, “ben onların çocuklarıyım! Burada olduğumu bilseler deliye dönerler!” Silgi inanmayan gözlerle onu baştan ayağa süzdü, “Çocukları mısın? Doğrusu hiç de onlara benzemiyorsun!” diye kıkırdadı.

Can yeniden konuşmak için ağzını açıtıysa da vazgeçti, hıçkırarak ağlamaya başladı. Burada ne işi vardı? Bütün bunlar da neydi? Bir daha eski haline dönemeyecek miydi? Bir gün gelip onu bulurlar diye bu koltuk köşesinde böyle sıkışıp bekleyecek miydi yani?

Peki, birisi onu gerçekten buldu diyelim, bundan sonraki hayatını anahtar olarak mı geçirecekti? “Aman ne şahane...” dedi. Gözyaşları sel gibi akıyordu.

Silgi yanına yaklaştı. “Hadi, üzülme artık...” dedi, hem burası o kadar da sıkıcı bir yer değil!” Can hıçkırıklarını dindirmeye çalışarak Silgi’ye baktı, “Benimle dalga mı geçiyorsun?” dedi, “Daha 10 dakika önce ben bir insandım, şimdiyse anahtarım ve salondaki koltuğun bir kenarına sıkışmış haldeyim... Ve sen gelmiş bana üzülme diyorsun!”

Silgi gülümsedi, “Sen kaybolduğunu düşündüğün için buradayız. Eğer beni dinleyip başka şeyler düşünürsen bambaşka bir yerde olacağız!” Can pek de inanamayan gözlerle silgiye baktı. İlk alındığında dikdörtgen olduğu belli olan, yarısı kullanılmış, kullanılan ucu yuvarlaklaşmış ve kurşunkalem izinden kararmış, yamuk, beyaz bir silgiydi bu... Ve sanki dünyanın en normal şeyiymiş gibi onunla konuşuyordu. “Galiba keçileri kaçırdım ben...” dedi kendi kendine. Gözyaşları dinmek bilmiyordu. Kimsenin ona aldıracağı yoktu. Var gücüyle yeniden bağırdı: “Anneeee! Babaaaaa!” Silgi ısrarcıydı: “Seni kimse duyamaz. Daha kaç kere söylemem lazım? Bak, eğer anne baba diye bağırıp çağırılmayı kesersen beraber kayıp şeyler ülkesine gidebiliriz. Orası gerçekten ilginç bir yerdir. Zaten neden bu kadar telaşlandığını anlamadım. Galiba bu senin ilk kayboluşun!”

Can bir yandan ağlayıp bir yandan sümüklerini si-

lerken, “Evet ilk kayboluşum,” dedi, “üstelik ben bir anahtar değilim. Ben bir insanım! Burada neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikrim yok...” Üzgün ve şaşkıındı. Bütün bunların kötü bir rüya olduğunu düşünmüştü, ama bir türlü uyanmadığına göre galiba gerçek de olabilirdi yaşadıkları. Bunu düşünmek onu iyice korkuttu. Ortalıkta kendisini görür ve duyar görünen tek şey şu vampiri silgiydi. Belki bir süre arkadaşlık edebiliriz diye düşündü Can. Belki kayıp şeyler ülkesi gerçekten de ilginç bir yerdi. Belki kayıp şeyler ülkesini görürse, anne ve babası da onu görebilirdi. “Neden olmasın?” diye iç geçirip gözyaşlarını sildi. Silgi’ye, “Peki o zaman” dedi, “bak ağlamıyorum artık.” Silgi, bu duruma çok sevinmiş görünüyordu. “Hah şöyle!” dedi “Amma da yaygara kopardın! Burası o kadar korkunç bir yer değil, üstelik belki de yakında biri bizi bulur.”

“Belki,” diye cevap verdi Can, “peki şu bahsettiğin kayıp şeyler ülkesine nasıl gideceğiz?” Silgi neşeyle sırtıttı: “Çok kolay! Gözlerimizi kapatıp hiç kimsenin bizi asla bulamayacağı bir yer hayal edeceğiz. On saniye içinde gözlerimizi açtığımızda kayıp şeyler ülkesinde olacağız!”

Can bu işin bu kadar kolay olmasına sevinmişti: “Peki ya geri dönmek istersek?” Silgi cevabı yapıştırdı: “O da çok kolay, yine gözlerimizi kapatıp birisinin bizi bulabileceği bir yerde olduğumuzu düşünmemiz yeterli. O zaman yine burada olacağız. Koltuğun ke-

narında...” Can’a bütün bu gidip gelme meselesi epey zahmetsiz görünmüştü. “Denemeye değer,” diye düşündü. Burada sıkışıp kalmaktan iyiydi. “Hadi gidelim o zaman,” dedi Silgi’ye.

Silgi dünden razıydı, “Olur!” dedi ince sesiyle, “Üç kadar sayacağım, sonra gözlerimizi kapatıp kendimizi bizi kimsenin bulamayacağı bir yerde hayal edeceğiz. Ben gözlerini aç demeden sakın açma ama!” “Tamam tamam,” dedi Can sabırsızlıkla.

Silgi bu kısa yolculuğun organizatörü olmaktan çok memnun ve gururlu görünüyordu. “Hazır mısın?” diye sordu fısıltıyla. Bir anda sanki uzaya fırlatılmaya hazırlanan ilk mekiğin kaptanıymışçasına ciddi bir havaya bürünüvermişti. Can, yan gözle ona bakıp bir kahkaha patlatmamak için zor tuttu kendini. Mümkün olduğunca ciddi görünmek için kaşlarını çattı, sıkıştığı koltuktan uzaklara doğru bakarak, “Hazırım,” dedi. Silgi saymaya başladı: “Bir... iki... üç.”

Can sımsıkı yumdu gözlerini. Bir süre düşündü. Kimsenin bakmayı akıl edemeyeceği yer, olsa olsa ya-
tağının altı olabilirdi. Hem zaten orada o kadar çok ıvır zıvır vardı ki, bütün o eşyaları aşip arka tarafa saklanması da epey zor olurdu herhalde. “Gerçi üstüm başım toz içinde kalır, ama annem beni orada hayatta bulamaz!” diye düşünerek kendi kendini tebrik etti. Tam o an Silgi’nin sesini duydu. “Hişt, anahtar arkadaş, gözlerini açsana! On saniye doldu bile!”

Çok Kalabalık

Can yavaşça gözlerini açtı. Açtığı anda da şaşkınlıktan olduğu yerde donakaldı. Yarım saat kestireyim diye yatıp üç adet anahtar olarak kalktığı yetmiyor-muş gibi, şimdi de olabilecek en tuhaf yerde bulmuştu kendini. Etrafına bakındı ve gördüklerinin gerçek olduğuna kendini inandırmaya çalıştı. Burası karman çorman bir yerdi. Ortalıkta o kadar fazla şey vardı ki, burayı tam olarak tarif etmek çok zordu. “Annem bir de benim odama dağınık der,” diye içini çekti Can, “burayı görse neler der acaba...” Silgi, Can’ın şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözlerle etrafını süzdüğünü fark etmiş, bu acayip yer hakkında daha çok bilgi sahibi olmanın verdiği kendinden emin tavırla anlatmaya başlamıştı: “İşte bütün kayıp eşyaların ait olduğu tek ülke! Ne kadar büyük görünüyor değil mi?” “Hı hı...” diye mırıldandı Can. Bir ufuk çizgisi görebilmek için etrafına bakındı, ama tek görebildiği çeşit çeşit eşya oldu. Aslında burası gerçekten de küçük bir kayıp şeyler ülkesiydi, tabii bu karmaşaya tam olarak bir ülke demek mümkün değildi. Hayretle etrafı süzmeye devam etti. Silgi, onun şaşkınlığının tadını çıkarıyor, her gördükleri şeyin hikâyesini anlatmaya

girişiyordu. “Bak şuradaki sokağı görüyor musun? Şehrin eski bir bölgesine ait. Artık orada yaşayan kimse kalmamış. O sokak üstündeki bütün evler terk edilmiş. Kimse artık sokağın olduğu yeri bile hatırlamıyormuş. O sokak bu yüzden buradaymış... Aaa bak şurada küçük bir köpek var! O da kayıp... Burada kaç gündür sahibini bekliyor. Yanına yanaşıp kaçır-maya çalışanlar olmuş, ama sen onun öyle küçük ol-duğuna bakma! Sipsivri dişlerini gösterip hırlamaya başladı mı, bir an önce kaçmaya başlamak en iyisidir! Peki ya şuradaki kalem kutusuna ne demeli? Baksana gıcır gıcır... Ama sahibi belli ki biraz sorumsuzmuş. Bana da şu ilerideki siyah şemsiye anlatmıştı onun hikâyesini, bu kalem kutusu neredeyse yıllardır bu-radaymış.”

Can bir yandan bütün bu hikâyeleri sindirmeye çalışıyor bir yandan da etrafında turlayan bin bir türlü nesneyi inceliyordu. Görünüşe bakılırsa küçük geveze silgi kısa kayboluş dönemi sırasında bu ülkede epey dost edinmiş epeyce de hikâye dinlemişti. Şimdi bil-diği her şeyi Can’a sayıp dökmek için neredeyse nefes dahi almadan konuşuyordu.

“Şemsiye deyip geçmemek lazım. Çok görmüş ge-çirmiş biri... Anlattığına göre uzun yıllar önce, henüz gençken yani, yaşlı bir amca onu otobüste unutmuş. Ondan sonra epey macera yaşamış. Önce başka bir yolcu alıp evine götürmüş. Ama iki yıl sonra yağmurlu

bir havada yanına aldığı siyah şemsiyeyi başka bir otobüste o da unutuvermiş. Aynı gün kadının biri bulmuş onu. Bakmış yağmur da bütün hızıyla devam ediyor, iyisi mi şu şemsiyeyi yanıma alayım demiş. Ama beş yıl sonra bir gün bu yeni sahibi de bir otobüste unutmasın mı şemsiyeyi? Zavallının kaderinde hep otobüste unutulmak varmış herhalde... En son bir otobüs şoförü alıp kayıp eşya bürosuna bırakmış onu. Ama o gün bugündür ne arayan var ne soran... Yıllardır orada bir rafta bekliyor işte. Belki de eskiden beri sürekli bir yerlerde unutulduğu için olsa gerek hep suskun, düşünceli bir hali var." Silgi şemsiyeye el salladı. Can da kibarca gülümsedi. Üzülmüştü siyah şemsiyenin haline. Dikkatle bakınca Silgi'nin ne demek istediğini daha iyi anladı. Şemsiye sanki yüzyıllardır kayıpmişçasına durgun ve kederliydi. Ortalıkta birbirini ittirip duran eşya güruhuna karışmıyor, bir köşede oturuyor, itişip kakışan bu kalabalığı seyrediyordu. Can bir anda derin bir pişmanlık duydu. Aklına kendi şemsiyesi geldi. Onu en son ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı ama nafile... "Eğer yeniden insana dönüşür de eve dönersem ilk işim o kırmızı şemsiyeyi bulmak olacak," diye kendi kendine söz verdi. Bu arada Silgi onu kolundan tutmuş çekiştiriyordu. "Bu taraftan! Şurada-ki kalabalığı görüyor musun? Çok zengin bir kadının kredi kartı kaybolmuş. Ortalığı birbirine katmış diyorlar. Hadi gidip bir göz atalım!"

Can daha ne olup bittiğini anlamadan kendini bir kargaşanın ortasında buldu. Yemyeşil bir kredi kartı kendini kaybeden cadaloz sahibine veryansın ediyor, zaten çok şapşal olduğundan ve bütün vakitini alışverişe harcadığından yakınıyordu. “Bu kart ne dese haklı bence,” dedi Can. Diğer kayıp eşyalara eğlence çıkmıştı. Kredi kartı eğer kendisini bulamazsa sahibinin başına neler geleceğini iştahla anlatıyor, kalabalıktaki kimi eşyalar da ona laf yetiştirmek için birbirini eziyordu. Kredi kartının dediğine bakılırsa kendisi olmadan sahibi bir hiçti. Hafiften sönmüş bir

futbol topu, kredi kartını görebilsin diye yerinde zıp zıp zıplayarak kahkahalarla güldü, “Hadi canım” dedi, “bence sahibinin daha bir sürü başka kartı vardır. Bir tek sana mı kaldı?” Kart sinirlenmişti. Tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki miniminnacık bir tırnak makası tiz bir sesle atıldı: “Hem zaten kaybolan kartın yerine hemen yenisini veriyorlar. Bence seninki çoktan yeni kartını cebine indirmiştir!”

Kredi kartının canı adamakıllı sıkılmış görünüyordu. Duyduklarının doğru olduğunu biliyor, ama kabul etmeye gönlü razı olmuyor gibiydi. “Yıllarca ona eşlik ettim, en güzel günlerinde, tatillerinde, doğum günlerinde hep yanıdaydım. Benimle gerekli gereksiz neler neler aldı, beni asla yanından ayırmadı... Ne yani, hepsi buraya kadar mıymış?” Gözleri dolmuştu, ama kalabalığın buna aldırdığı yoktu. Birkaç kurşunkalem bir köşede kendi aralarında kıkırdayarak, “Amma da içli çıktı bu kart, yahu burada yıllardır sahibini bekleyen kimlik kartları var, onlarda bile böyle yaygara görmedik,” diyorlardı, “Epi topu bir kredi kartı... Gören de hastanın içinde neşter unuttular sanır!” Bunu duyan bir topluiğne kahkahayı koyuverdi.

Can, bu kalpsiz kalabalığa kızmıştı, önünde dikilen birkaç dedikoducu eldiveni bir kenara iterek kartın yanına yaklaştı. “Üzülme,” diye teselli etmeye çalıştı yeşil kredi kartını, “Ben de kayboldum. Üste-

lik daha birkaç saat öncesine kadar bir insanken şimdi gördüğün gibi anahtarım. Beterin beteri var yani sevgili kredi kartı,” dedi dostane bir tavırla. Kart inanmayan gözlerle Can’ı şöyle bir süzdükten sonra, “Deli misin nesin kardeşim!” diye gürledi. “Çekil git, ne insanı ne anahtarı, ne anlatıyorsun sen?” Can apışıp kalmıştı. Ne cevap vereceğini bilemedi. Onun hâlâ yerinde dikilip durduğunu gören kart, pıtır pıtır koşarak uzaklaştı. Bir yandan da anlaşılmas bir şeyler homurdanıyordu. “Çattık!” dedi Can, “Aman iyi, böyle zırla dur o zaman. Sanki çok umrumdaydı... İleride kredi kartım olur da kaybedersem çok üzül-meyeyim bari! Nasıl olsa saygısızın teki.”

Canı sıkılmıştı. Silgi’yi bulmak için etrafına bakındı, ama yampiri arkadaşı ortalıkta görünmüyordu. “Hah, buraları bilen tek arkadaşımı da kaybettim,”

diye söylendi Can, “işte şimdi yandım demektir!” Silgi kaşla göz arasında ortadan kaybolmuştu. Can umutsuzca arkadaşını aramaya devam etti. “Önce anahatarlar, şimdi silgi... Hiçbir şeye sahip çıkamıyorum ben,” diye azarlıyordu kendini. “Annem haklı galiba, çok dikkatsizim.” Yeniden ağlayacak gibi olmuştu. Yaşlar gözlerine hücum etmeye çalışıyor, Can ise onları engellemek için savaş veriyordu. Burada ağlamak hiç hoş olmazdı herhalde. Üstelik bu alaycı kalabalık dalga geçmek için en ufak fırsatı kaçırmıyor gibiydi. Eğlenceli şeyler düşünmek için kendini zorladı. Bir arkadaşından, daha bu sabah ödünç aldığı bilgisayar oyununu düşündü, henüz elini bile süremeden kendini olmadık yerlerde, olmadık durumlarda bulmuştu. Şimdi sıcacık odasında yayılıp oyun oynamak ne güzel olurdu... Annesinin zorla içirmeye çalışacağı yeni bir bardak süte bile razıydı. Yeter ki yeniden evinde olsun... Gözlerini kapadı. “Keşke yatağımda olsam, annem yanıma gelip beni uyandırorsa, yemeğe çağırorsa... Offf...”

Neyse ki Rüüyaymış Hepsi

“Can... Can? Hadi uyan oğlum, yemek yiyeceğiz”.

Can güçlükle gözlerini açtı. Karşısında annesini görünce bir an inanamadı. Ne olmuştu? Nihayet, dönmüş müydü kayıp şeyler ülkesinden? Doğrulup gözlerini ovuşturdu, vücuduna baktı. Yine kendisiydi, Can’dı, yeniden bir insandı! Derin bir nefes aldı. Annesi devam etti: “Seslendik sana, ama duymadın. Dolmalar pişti valla, nefis oldu! Hadi hemen kalk gel de soğumadan oturalım sofraya.” Can çok mutluydu, “Geliyorum anne,” diyerek sevinçle atladı yatağından. “Oh be, neyse ki rüyaymış hepsi,” dedi kendi kendine. Amma da tuhaf bir rüyaydı. Yok konuşan silgi, yok üzgün şemsiye, yok dertli kredi kartı... Anneannesi duysa, “Popon açıkta kalmış evladım,” der gülerdi şu haline.

Yemekte bir yandan haberleri seyredip bir yandan sohbet ettiler. Dolma çok lezzetliydi. Ayrıca kola içmesine izim verildiği için Can’ın keyfine diyecek yoktu. Kafka muhabbeti kapanmışa benziyordu. Ece’nin yeni gündem maddesi yarınki matematik sınavından 50 alıp yakayı sıyırmaktı. Matematikten nefret ederdi. “Evladım belki daha iyi bir not alırsın, 50’yi değil daha

fazlasını hedefle,” demişti babası yemekte. Ama konu matematik olduğunda Ece’nin hedefi belliydi ve bu hedef asla 50’nin üstünde değildi. Yemeğini çabucak bitirip mutsuz bir suratla, süklüm püklüm odasına gitti. Çalışması gerekiyordu.

Can da ödevlerini hatırlayarak sofradan kalktı. Tam salondan çıkmıştı ki, annesi arkasından bağırdı: “Oh küçük paşa, keyfine diyecek yok! Evladım, bari kendi tabağını mutfaka götür. Siz de iyice hizmetçiniz yerine koymaya başladınız beni!” “Tamam tamam,” diyerek geri dönüp gönülsüzce tabağını aldı, mutfak tezgâhına götürdü Can. İşte tam o anda aklına yine anahtarları geldi. Kendi dönmüştü kayıp şeyler ülke-sinden, ama anahtarlar belli ki hâlâ oralarda bir yerlerdeydi.

“Ece’yle konuşup şu çilingir işini halletmem lazım,” dedi kendi kendine. Şansını denemeye karar verdi ve Ece’nin kapısını çaldı. “Öff ne var?” dedi Ece içeriden bezgin bir sesle. Can içeri girdi. “Merak etme, bir şey söyleyip gideceğim!” Ece, kargacık burgacık rakamlarla dolu kareli kâğıt tomarından kafasını kaldırıp sıkıntıyla ona baktı. “Anahtarlarımı yine kaybettim. Annemler duyarsa kesin çok kızarlar. Onun için diyorum ki, sen bana kendi anahtarlarını versen, ben bir koşu gidip yaptırısam...” Ece bir yandan bacağını salıyor, bir yandan dinliyordu. Can lafı fazla uzatmadan hemen büyük teklifini yaptı: “Eğer bunu annemlere

söylemezsen önümüzdeki bir hafta boyunca bakkal ve çöp dökme işini ben yaparım!” Bu hakikaten şahane bir teklifti. “Ece mutlaka bayılır bu teklife,” diye düşünüyordu Can. Apartmanlarının kapıcısı olmadığından, bakkala gitmek ve akşamları çöp atmak Ece ve Can’ın göreviydi. Kaçmak için bahaneler uydurmaktan geri durmaz, mümkünse bakkal ve çöpü birbirlerinin üzerine yıkmak için hiçbir fırsatı kaçırmazlardı. Koca bir hafta boyunca bu tatsız işleri üstlenmek az buz fedakârlık değildi. Dolayısıyla Can’ın aklına gelen en parlak teklif bu olmuştu.

Ece ilgilenmiş görünüyordu. Tek eliyle çevirip durduğu kalemi bırakıp, “Gerçekten mi?” dedi, “Bütün hafta boyunca mı?”

“Ne sandın ya?” diye cevap verdi Can, “Sen yeter ki anahtarlarını ver, ben hemen çilingire gideceğim. On dakikadan fazla sürmez. İşim biter bitmez getiririm anahtarlarını.” Ece masasından kalktı, “Bekle beni burada,” diyerek odadan çıktı. Az sonra ucundan fosforlu pembe tüylü, yuvarlak bir hayvancık ve 3-4 tane anahtar sallanan anahtarlığıyla geri geldi. “Mantomun cebindeydi. Al bakalım. Hemen git, yaptır gel. Sakın bunları da kaybedeyim deme!”

“Süpersin!” diye sevinçle anahtarlığı kaptı Can. Odadan çıkıyordu ki, Ece teklifi sağlama almak için atıldı, “Unutma bak, bir hafta boyunca bakkal ve çöp bende dedin!” “Evet evet, bende, merak etme!” dedi

Can ve anahtarlığı pantolonunun cebine koyup giriş kapısına yöneldi.

“Hayırdır paşam, nereye böyle bu saatte?” Annesi de nereden çıkmıştı? “İıı.. Ben bir koşu Erdallara gidip geleceğim,” dedi hızlı hızlı, “fen bilgisi defterimi onda unutmuşum.” Hemen hayati bir bilgi daha ekledi yalana, “Yarına ödev var, mutlaka gidip almam lazım.” “Aa dur bekle bir dakika,” dedi annesi, telaşla içeri koştu. Can kapıda dikiliyor, sıkıntıyla saatine bakıyor ve çilingir kapanmadan yetişmesi için ne kadar vakti kaldığını hesaplamaya çalışıyordu.

Annesi elinde şingır mıngır bir şeylerle geri geldi. “Bugün temizlik vardı, Sultan Hanım bulmuş, salondaki koltuğun kenarına sıkışmış..” Can annesinin elindeki anahtarlara bakakaldı. “Nn.. ne.. nereden bulmuş?”

“Salondaki koltuğun kenarından. Ben de anlamadım, nasıl becermişsen artık oraya düşürmeyi... Neyse en azından bu kez evin içinde kaybetmişsin!” Can olduğu yerde çivilenmiş kalmıştı adeta. “E hadi, git sen, gecikme,” dedi annesi. Can kafasını kaşdı, kapıya yöneldi. “Ha, bu arada bir de silgi çıktı aynı yerden. Senin mi acaba? Beyaz bir silgi.”

“Ne?” diye bir çığlık attı Can. Annesi sıçradı “Ne oldu oğlum? Ödümü patlattın! Silgi dedim, beyaz silgi, hayırdır, ne bu heyecan?” Can duyduklarına inanamıyordu, “Ya anne, doğru söyle!”

“Evladım bir silgi için yalan mı söyleyeceğim! Anlamadım neyin var... Salondaki kitaplığın rafına koymuş Sultan Hanım. Madem bu kadar mühimdi hemen git kavuş silgine!”

“Sakin olmam lazım,” diye kendi kendini yatıştır-maya çalışıyordu Can. Annesi kayıp şeyler ülkesinden şüphelenmeden durumu kurtarmalıydı. “Yok canım, ne heyecanı! Zaten benim değil o silgi, Ece’nin. Ben Sultan Teyze’ye şaşırdım. Ne güzel bulmuş diye. On-dan yani... Arada bir benim odama da girse! Tozdan göz gözü görmüyor,” diye lafı kıvırmaya çalıştı Can. “Hah, çok iyi hatırlattın,” dedi annesi. Konu bir anda yüz seksen derece dönmüştü. “Sultan senin odana gi-

rince kadının içi kalkıyor. Utandım valla bu sabah, ne o ortalığın hali? Ne o yatak? Giysiler yerlerde... Oynacaklar yerlerde... Masanın üstünde geceden kalma abur cubur artıkları... Böcek basacak evi senin yüzünden. Ben dedim ona, hiç dokunma Can'ın odasına diye. Şimdiii... İki gün süren var. Çarşamba akşamı o odayı pırıl pırıl görmek istiyorum. Yoksa bir daha asla Sultan'ı odana sokmam, her hafta kendin siler süpürürsün. Ona göre..." Annesi kaşlarını çatıp parmağını tehditkâr bir ifadeyle Can'ın burnuna doğru şöyle iki-üç defa salladıktan sonra hışımla içeri gitti. Can, annesinin eline tutuşturduğu anahtarlara sevinçle bakakalmıştı.

"E şimdi gitmemek olmaz," diye geçirdi içinden, "daha fazla şüphe uyandırmayalım." Kapıyı açıp dışarı çıktı.

Kim İnanır?

Erdalların kapısı önünde dikilerek bir yandan Erdal'ın annesinin eline tutuşturduğu keki gönülsüzce kemiriyor, bir yandan da rüyasında olup bitenleri ve anahtarın nasıl aynı yerde bulunduğunu anlatıyordu arkadaşına. Erdal'ın annesi Can'ı içeri davet etmiş, ama acelesi olduğunu öğrenince ısrar etmemişti. Yine de ikramdan kaçamamıştı Can. Bir defter alıp gelme süresine upuzun bir rüyayı, nasıl uyandığını, annesinin nasıl anahtarları getirip silgiden bahsettiğini nefes almadan sığdırmaya çalışıyordu. Ağzından püsküren kek kırıntılarına aldırmadan lafını sürdürdü: “Oğlum çok tuhaf bir yerdi... Yani keşke beraber gidebilsek de kendi gözlerinle görsen. Gerçi başlangıçta feci korktum. Bir daha asla normal halime dönemem sandım. Neyse ki Silgi beni sakinleştirdi.” Erdal da Can kadar heyecanlanmıştı olup bitenlerden. “Peki, Silgi'yle yeniden konuşmayı denedin mi? Yani annen bulduktan sonra. Belki de senin gizli bir yeteneğin vardır! Eşyalarla filan konuşabiliyorsundur. Bence süper bir şey bu!” Can'ın omzuna dostça pat pat vurdu: “Bana da öğretir misin?” Can az kalsın boğazına takılan büyük bir lokma kekten nefessiz kalıyordu, “Yavaş... Yavaş!

Neyi öğreteyim ki? Benim de ilk defa başıma geldi. Ece hâlâ almadıysa silgiye bir göz atarım. Bakalım aynı silgi mi? Belki de değildir.” Erdal kendini kaptırmıştı. “Olur mu canım? Annen beyaz silgi demedi mi? Odur işte. Bence mutlaka onunla yeniden konuşmayı denemelisin. Belki böylece kayıp şeyler ülkesine de bir daha gidebilirsin! Hatta belki ben de gelirim!”

Can bir daha o ülkeye gidebileceğinden pek emin değildi. Ama arkadaşının hevesini kırmak da istemedi. “Ben gideyim artık,” dedi, “annemler merak etmesin. Zaten Ece de anahtarlarını geri getirmemi bekliyordur şimdi. Yarın anlatırım bir gelişme olursa.” Tam bu sırada Erdal’ın annesi, elinde peçeteye sardığı yeni bir dilim kekle çıkageldi. Can kibarca itiraz etmeye yeltenmişti ki, keki eline tutuşturdu. Ne vardı canım, yolda yerd. Cılız bir sesle, “İyi ama bizim ev buradan beş dakika bile tutmuyor,” dedi Can, Erdal’ın annesi bu çok doğru cümleyi duymayı reddetmiş gibiydi. Can merdivenlerden ikişer ikişer atlayarak apartmandan çıktı. Elinde kek, birkaç sokak ötedeki evlerine koştu.

Anahtarını kilitte döndürüp kapıyı açtı. Ohh... Keyfine diyecek yoktu. Ayaklarının ucuna basa basa odasına giderken içeriden babasının sesini duydu, “Al-dın mı defterini oğlum?” “Evet, çok ödevim var, odam-dayım!” diye cevap verdi Can aceleci bir sesle. Ama önce Ece’nin odasına uğrayıp anahtarları bırakmalıy-

dı. Tam o anda Ece'yle boşu boşuna yaptığı anlaşmayı hatırladı, keyfi kaçtı. "Şimdi boş yere bütün hafta bak-kala git, çöpleri dök..." diye söylenerek Ece'nin kapı-sından başını uzattı. Görünüşe bakılırsa Ece sıkıntılı sıkıntılı matematik çalışmaya devam ediyordu. Can'ı fark edince kalemi kâğıdı bırakıp, "Yaptırdın mı?" diye sordu merakla. "Yoo!" dedi Can sırtarak, "Meğer sa-londaki koltuğun kenarına düşürmüşüm, Sultan Tey-ze temizlik yaparken bulmuş!" Ece'nin canı sıkılmıştı bu cevaba. "Kızmadı mı annem sana?" diye merakla, sanki biraz da umutla sordu. "Yoo... Yani kızdı, ama başka şeyden dolayı kızdı. Odam dağınık ya, annem Sultan Teyze'ye benim odamı silmesini yasaklamış. Ben toplayıp temizleyecektim önce."

Ece bu kara haberle pek ilgilenmişse benzemiyor-du ama, "Bizim anlaşma hâlâ geçerli, değil mi?" diye endişeyle ağzını yokladı Can'ın. "Valla neyse ki mutlu bir günümdeyim!" dedi Can. Nazlanmadan kendisine anahtarlarını ödünç verdiği için Ece'ye minnettardı as-lında. Ama bazı stratejik sebeplerden dolayı bunu çok fazla belli etmek istemiyordu. Bakışlarını tavana dikip şöyle bir düşünür gibi yaptı. "Yani... Madem bu kadar ısrar ediyorsun..." Ece omuz silkip önündeki kâğıtlara geri döndü. "Sen bilirsin..." dedi kendinden emin bir ses tonuyla, "Ama bir daha anahtarlarını kaybedersen bana gelmezsin, kendi başının çaresine bakarsın, bunu da bilmiş ol." Can telaşla atıldı: "Ben sözümü tutarım

biliyorsun. Tabii ki anlaşmamız geçerli! Bu hafta bakal ve çöp işleri bende. Neyse... Hadi ben gideyim de sen sınavına alış!”

Ece’nin odasından çıkarken “Off,” diye iç geçirdi, “bu Ece’yi atlatmak da mümkün değil...”

Akşamın geri kalanı ödevlerle boğuşarak geçti. Tam bir buçuk sayfalık, destan gibi bir okuma parçasını iki defa okudu ve onu takip eden beş birbirinden sıkıcı soruyu cevapladı. Okuma parçası dişlerini fışalamayı ihmal ettiği için kısa sürede dişlerini saran çürükler yüzünden dişiye gitmek zorunda kalan bir çocukla ilgiliydi. Bu ocuk –Burak’tı adı– dişçi koltuğunda yaşadığı sıkıntı dolu dakikalardan epey ders almıştı belli ki. Daha sonrasında nelere dikkat ettiğini bir bir sıralıyor, dişiden bütün kaptıklarını sanki ken-

disi keşfetmiş gibi anlatıp duruyordu. Yok dışın yapısı, şurası burası...

Ardından çocukları hiç sevmediği besbelli olan birtakım öğretmenlerin hazırladığı çok çok zor bir matematik problemini çözmek için savaştı Can. Cem'in yaşı Zeynep'in yaşından iki fazla, Mehmet'in yaşı ise Zeynep'ten üç eksikti. Mehmet on yaşına bastığında Cem kaç yaşında olacaktı? Kimdi bu çocuklar? Akşam akşam hiç tanımadığı birilerinin yaşlarını hesaplıyordu. Oysa tanışsalar hiç böyle sıkıcı şeylerle vakit harcamaz, beraber parka oynamaya giderlerdi. Şu Zeynep belki biraz mızımlık çıkarabilirdi, ama Cem mutlaka sağlam bir çocuk olmalıydı. Zaten büyük olan oydu. Gerekirse Mehmet'e de, "sen kenarda dur, biz büyüklerin oyununa karışma," derdi. Ama bu durumda belki Zeynep onları annesine şikâyet edebilirdi. Can bozulmuştu. "Kızlara da asla güven olmuyor," diye düşünerek problemi tamamladı. Gözünden uyku akıyordu. O kadar da uyumuştur akşamüstü, ama herhalde rüyasında çok gezdiğinden olsa gerek son derecede uykusuz hissediyordu kendini. Zar zor pijamalarını bulup giydi. "Dişlerimi fırçalamıyorum diye bir geceden bir şey olmaz herhalde," diye düşünerek yatağına uzandı, yorganı kafasına çekti. Çok geçmeden derin bir uykuya dalmıştı.

Sütlaç ve Hafıza Aynı Anda Kaybolursa...

Alışıldık sabah telaşı sırasında Can silgiyi çoktan unutmuş, elinde babasının zorla tutuşturduğu ballı ekmek, bir anda bastıran yağmurun altında, servisi arkasından koşarak da olsa yakalamıştı.

Kan ter içinde içeri attı kendini. Şansına Tuğçe'nin yanında oturan çilli kız bugün yoktu. "N'aber Tuğçe?" dedi Can, "Yanın boş mu?" "Burcu grip olmuş," dedi Tuğçe boğuk bir sesle. Can ona daha dikkatli bakınca gözlerinin şiş, burnunun da epey kırmızı olduğunu fark etti. Galiba bir şeye hakikaten üzülmüştü Tuğçe. Yüzü sanki saatlerce ağlamış gibiydi. "Bir şey mi oldu?" diye çekinerek sordu Can. Çok meraklıymış gibi görünmek istemiyordu. Malum, çok meraklı olmak kızlara özgü bir şeydi. "Sütlaç kayboldu," dedi Tuğçe. Hemen üstüne de hıçkırıklara boğuldu.

Sütlaç, Tuğçelerin kedisiydi. Bembeyaz, uykucu ve oldukça şişman bir kediye. Can o hayvanın kaybolabileceğine doğrusu pek ihtimal vermiyordu. "Nereye kaybolur canım!" dedi hafif alaycı bir sesle, "Sütlaç sizin salondan mutfağa yarım saatte gidiyor! Mutlaka evin içinde bir yerlerdedir o. İyice aradınız mı?" Tuğçe bozulmuştu, bir anda ağlamayı kesip, "Aradık

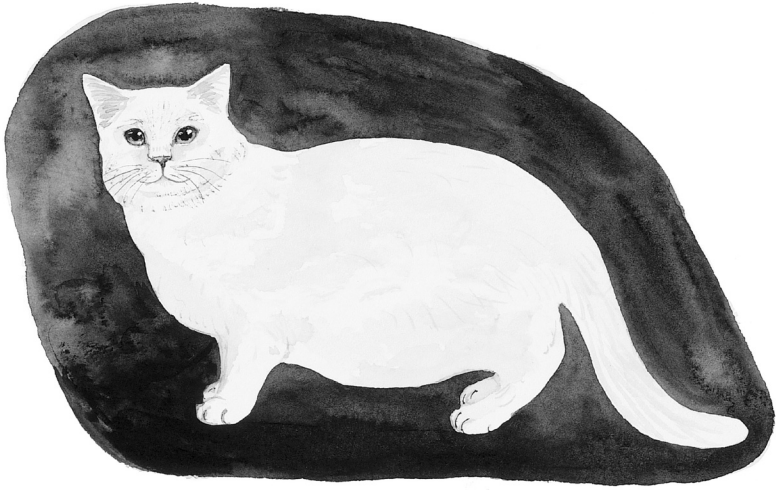
herhalde!" diye çıkıştı Can'a, "Yok işte evin içinde." Sonra hıçkırıklarına kaldığı yerden devam etti. Can şapşallığına kızmıştı: "Kızın kedisi kaybolmuş, sen dalga geçiyorsun. Kızı teselli edeeğine atıp tutuyorsun," dedi kendi kendine. şansını yeniden denemeye karar verdi.

Diyelim ki servise yeni binmişti. Çok güzel. Tuğçe'nin yanındaki koltuğun boş olduğunu fark edip, "N'aber Tuğçe?" demişti. Evet. Sonra Tuğçe kedisinin kaybolduğunu falan anlatmıştı. Hah, işte tam burada eline yüzüne bulaştırmayacağı bir başlangıç yapmalıydı sohbete. Bir müddet durakladıktan sonra, "ok zldm Tuğçe," demeliydi, "acaba nereye gitmiş olabilir?"

Bu arada doğruyu söylemek gerekirse gerçekten de üzülmüştü. Sütlaç'ı uzun yıllardır tanıyordu. Henüz Tuğçe de, Can da anaokulundayken Tuğçe'nin ağabeyi sokakta bulmuştu o kediyi. Aslında evlerinde kimsenin kedi kedi diye ölüp bittiği yoktu, ama Sütlaç o kadar şirindi ki, dayanamayıp alıkoydular. Temizleyip aşlarını yaptırdılar. Hayvancağız yeni evini, bütün aile de bu sevimli hayvanı hemen benimsemişti. Gelin görün ki, kedicik uzun süre isimsiz gezd, nk ona ne isim verecekleri konusunda, aile içinde bir anlaşmazlık yaşadılar.

Tuğçe'nin ağabeyi Tolga tam bir *Starwars* hayranıydı. Kediyi kendisi bulduğuna göre adını koyma

hakkına da sahip olduğunu iddia etti. Sokaktaki vahşi hayattan sonra bu sıcak ve nezih aile ortamında epey mutlu olduğu belli olan zavallı uysal kediciğe *Starwars* filminin şeytani karakteri Darth Vader'ın adını vermeyi istedi. Ailenin geri kalanı haklı olarak isyan etti. Tolga, hayvanın beyaz olmakla birlikte aslında karanlık birtakım güçleri olabileceğine dair ilginç fikirlere sahipti.

Bu kediciğin kötülüğe dair ne fikri olacaktı! Kedi bir hafta kadar isimsiz gezdi. Sonra babaları, çocukluğunda sık sık bahçelerine gelen mahallenin yaramaz beyaz kedisi Mefkûre'yi anımsayıp kedinin adının Mefkûre olmasını önerdi. Çocuklar bu eski ve tuhaf

isme burun kıvrınca öneri rafa kalktı. Kedi birkaç gün daha isimsiz kaldı. Sonra bir akşam anneleri, televizyonda asla kaçırmadığı şu yabancı dizideki siyam kedisinin adını koymayı teklif etti. Dizideki kedinin adı Şostakoviç'ti. Hem gerçekten de sıra dışı bir isimdi. Başlangıçta itiraz eden olmadıysa da teklifi takip eden on dakika içerisinde ailede kimse Şostakoviç'i tek seferde, takılmadan telaffuz edemeyince bu seçenek de elendi. En sonunda kedinin adını Tuğçe'nin ısrarıyla Sütlaç koydular. Sütlaç, Tuğçe'nin en sevdiği tatlıydı. Babaannesi çok güzel yapardı. İçine sakız koyar, üstüne de tarçın serperdi. Gerçi o sakızın nasıl bir sakız olduğunu Can hâlâ tam olarak anlayabilmiş değildi, ama olsun, tadı inanılmaz lezzetliydi sütlacın.

Neyse işte, şimdi dört-beş yaşlarında olmalıydı Sütlaç. Yani yaşlanmış sayılmazdı. Ama kırırdamakta güçlük çeken şişman bir nine gibi hareketleri yavaştı. Neredeyse bütün gün, kâh salonda kâh mutfakta kendine sıcak bir köşe bulur, uyur da uyurdu. Bu durum, hayvan eve alıştığından beri böyleydi. Yavru kedilerin, kendi kuyruğu peşinde saatlerce koşturmaları, yün yumaklarıyla atlayıp zıplayarak oyunlar oynamaları, duvara konup kalkan sineklere pençe atıyorum sanıp boşluğa pati sallamaları gibi evreleri asla yaşamadan, henüz bir yaşındayken bilge bir kediye dönüşmüştü. Bahçeye bile çıkmazdı Sütlaç. Tam da bu yüzden kaybolmuş olmasına akıl sır erdiremi-

yordu Can. Tuğçe burnunu silmekten lime lime olmuş bir kâğıt mendili elinde top yapmış evirip çeviriyordu. “Biz de anlamadık nereye gitti?” dedi hafifçe burnunu çekerek, “Abimle her yere baktık. Yok... Babam komşulara sordu. Kimse görmemiş. Düşünsene... Bu soğukta... Zavalıcılık kim bilir nerelerde...”

Can bir anda üzüntüsünden sıyrılıp oturduğu koltukta doğruldu. Günler, hatta aylardır beklediği fırsat ayağına gelmişti! Eğer elini çabuk tutup Sütlaç'ı bulursa Tuğçe, Can'la bırakın sinemaya dünya turuna bile gelirdi muhtemelen. Can, Sütlaç'ı nerede bulacağını çok iyi biliyordu. Ama o çok iyi bildiği yere yeniden gitmeyi nasıl becereceği konusunda şüpheleri vardı. Elini Tuğçe'nin omzuna koydu, kararlı bir sesle, “Merak etme sen,” dedi, “Sütlaç'ı mutlaka bulacağım. Hem bu akşam başlıyorum araştırmalarım.” Tuğçe ağlamaktan şişmiş gözleriyle pek de inanmayarak Can'a baktı. Servis okulun önünde tıslayıp sarsılarak durdu.

Okulda sıradan bir Salı günüydü. Birbirinden sıkıcı derslerle saatler yavaş da olsa geçti. Son derste işledikleri okuma parçasıyla ilgili soruların cevaplanması erken bitince, öğretmen zil çalana kadar farklı bir konudan bahsetmeyi önerdi. Gazetede okuduğu ilginç bir yazıyı kesip getirmişti. Eğer sessiz olmaya söz verirlerse sınıfa da okuyacağını söyledi. Çocuklar meraklanmıştı. “Şiş, pişt”lerle birbirlerini susturdular, kollarını kavuşturup kulak kesildiler.

Yazı hafızayla ilgiliydi. İnsan beyninin büyük bir kapasitesi olduğundan, ama bunun çok azının kullanıldığından bahsediyordu. Aslında ortalama yetmiş yıllık ömrü boyunca herkes hiç bilmediği yepyeni diller öğrenebilir, daha önce hiç denemediği el becerileri kazanabilir, sandığından çok daha fazla bilgiyi aklında tutabilirdi. Çoğumuz hafızamızın çok azını kullandığımız için bir tür beyin tembelliğine alışıyorduk zamanla.

Öğretmen yazıyı bitirince sınıfta bir kıpırdanma oldu. “Ee, söyleyin bakalım, beğendiniz mi bu yazıyı?” diye sordu öğretmen. Bütün sınıf hep bir ağızdan uzun bir “Eeeveeeeet”le cevap verdi bu soruya. “Öyleyse bundan sonra çarpım tablosunu ezberleyemiyorum diye gelenleri kabul etmiyorum!” dedi öğretmen muzip bir gülümsemeyle. Hep birlikte kıkırdadılar. Dışarıda yağmur dinmiş, güneş bir anda bulutların arasından sıyrılıp sapsarı başını sınıfın penceresinden içeri uzatmıştı. Çocuklar içten içe, “Okul o kadar da kötü bir yer değil aslında” diye düşünür gibiydiler. Öğretmenin neşesi onlara da bulaşmıştı. Az önce okunan yazı hakkında tatlı bir sohbete koyuldular. Can konuyla yakından ilgisi olduğunu düşündüğü dedesinden örnek verdi: “Öğretmenim benim dedem galiba beyniyle epey tembellik etmiş. Çünkü şimdi çoğu şeyi hatırlayamıyor. Bazen bizi bile hatırlamadığı oluyor. Tanımıyor yani. Ama yarım saat sonra deği-

şiyor, her şeyi yeniden hatırlamaya başlıyor.” Görünü-
şe göre sınıftaki birkaç arkadaşının daha aynı dertten
mustarip bir dedesi veya ninesi vardı. Çocuklar bu-
nun ciddi bir sorun olduğunu biliyor, ama bahseder-
ken gülmeden edemiyorlardı. Melih’in büyük teyzesi
onu sürekli abisiyle karıştırıyor, bu da evde türlü ufak
tefek karışıklığa neden oluyordu. Öğretmen araya gir-
di “Bütün bu yakınlarınızın hafızalarını çok az kul-
landıkları için bu hale geldiklerini sanmayın. Beyinle
ilgili hastalıkları tetikleyen yüzlerce sebep var. Ha-
fızanın geçici ya da kalıcı olarak kaybolduğu, çeşitli
hastalıklar var. Önemli olan sizin bu tarz sorunlarla
yaşamaya çalışan yakınlarınıza nasıl davrandığınız,
yeterince anlayış gösterip göstermediğiniz, değil mi?”
Çocuklardan birkaçı yeni örnekler vermeye girişti.

“Hafıza kaybı mı?” diye geçirdi içinden Can. Bir
dakika bir dakika... Galiba dedesine nasıl yardım ede-
bileceğini biliyordu. Kafasında dev bir ampul yanmış-
tı adeta. Aceleyle çantasını toplayıp zilin çalmasıyla
birlikte ok gibi dışarı fırladı. Bir an önce eve gitmeli ve
yampiri Silgi’yi bulmalıydı. Tabii Ece çoktan alıp git-
mediyse... Gerçi istese ödünç verebilirdi belki. Ne de
olsa bu sefer görev büyüktü. Öyle iki-üç tane kıytırık
anahtar değildi kaybolan. Hem Sütlaç’ın hem de dede-
sinin kaderi kendi ellerindeydi.

Gerçekte Ararken Rüya da Bulmak

Annesi ne demişti? Sultan Teyze Silgi'yi kitaplığın rafına koymuştu. Can eve varır varmaz aceleyle kapıyı açıp doğru salona koştu. Ama Silgi'nin yerinde yeller esiyordu. Ece akşam ders çalışırken kullanmak üzere babasından aldığı hesap makinesini sabahleyin yerine koymak için kitaplığa gittiğinde Silgi'sini görüp cebine atmıştı. Can'ın elbette bunlardan haberi yoktu. O, Silgi'nin çoktan kayıp şeyler ülkesine gidip bir sürü yeni arkadaş edindiğinden, gezip tozup gününü gün ettiğinden emindi. "Zaten bizim evde ne yapsın? Canı sıkıldı kesin, bıraktı gitti," diye düşündü Can. Durum oldukça umutsuz görünüyordu. Tuğçe'ye havalı havalı, "Bulurum kedini," derken iyiydi, ama hadi şimdi bulsundu bakalım... Daha Silgi'yi bulamazken kediyi nereden bulacaktı?

Akşam olaysız geçti. Yemekten önce odasına kapanıp ödevlerini bitirdi Can, çünkü yemekten sonra televizyonda neredeyse yüzüncü defa gösterilen *Örümcek Adam* vardı. Bu filmi asla kaçıramazdı. Her sahneyi ezbere biliyor olmasına rağmen, sanki ilk defa seyrediyormuş gibi heyecanlanıyordu her seferinde. Ece ailede senenin en önemli olayı sayılan büyük matematik

sınavını atlatmıştı ya, hemen o akşam arkadaşı Elif’le dışarı çıkmıştı. Geç kalmayacağına söz vermişti, ama zaten o geç kalsa da ona bir şey diyen yoktu. Can beş dakika gecikse annesi pencerelere koşar, gelince de bir temiz azarlardı onu. “Eşitsizlik, haksızlık her yerde...” diye içini çekti Can. Zaten Örümcek Adam da böyle şeylerle savaşmak üzere yaşıyordu. Tıpkı Can gibi... Filmin sonunda gerçek kötüler cezalarını buldu. Can esneyip gerindi, yayıldığı koltuktan kalktı. Çok uykusu gelmişti. Ama bu sefer o ukala Burak’ın diş mineleri hakkındaki atıp tutmalarını hatırlayıp ayakta uyuyarak da olsa dişlerini fırçaladı önce. “Ne olur olmaz,” diye düşünüyordu yatağına girdiğinde, “ukala mukala ama bir bildiği olmasa okul kitabına koymazlar çocuğu...”

Geçen sefer nasıl olup da rüyasında Silgi’yle karşılaştığını hatırladı. Anahtarlarım nerede olabilir diye kara kara düşünürken bir anda kendini anahtarlarını unuttuğu yerde bulmuştu. Silgi de oradaydı. Peki ya şişko Sütlaç nerede olabilirdi? Can bunları aklından geçirirken gözkapakları ağırlaştı. Evin kendine has seslerini dinledi. Su borularından akan suyun yankısı, salondaki televizyonun uzaktan uzağa duyulan vızıltısı, üst komşunun ayak sesleri... Dışarıda bir köpek havladı. Uykunun lacivert kolları Can’ı sarıp sarmaladı.

Çok geçmeden tanıdık bir ses duydu. “Ooo...” diyordu ses, “Sen yine mi buradasın?” Can gözlerini

açtı. Yampiri Silgi'ydi bu konuşan! Başka hiçbir şey onu bu kadar mutlu edemezdi herhalde. Tam o sırada bir önceki karşılaşmalarını hatırlayıp telaşla kendini yokladı. Oh neyse ki anahtar filan değil, bizzat kendisiydi. "Selam!" dedi Silgi'ye, "Beni nereden tanıydın? Ne de olsa bu sefer anahtar değilim!" "E dün akşam yarım metre ötemde yemek yedin ya, seni orada gördüm," dedi Silgi, "söylediğin gibi insan olduğunu fark ettim. Önceden sana inanmadığım için kusura bakma." "Boş ver," dedi Can, "önemli değil!" Sonra gülererek ekledi, "Demek yine kayboldun sen?" "Sorma..." diye içini çekti Silgi, "Ece bu sabah beni rafta bulunca çok sevinmiştim. Ama sonra matematik sınavında beni bir arkadaşına ödünç verdi. İşte ne olduysa ondan sonra oldu. O çocuk beni geri vermedi. Hatta kendi de almadı. Sınavdan sonra sıranın altına koyup orada unuttu. Ece de beni ödünç verdiğini unuttu galiba. Böylece yine kaybolmuş oldum. Kimse nerede olduğumu hatırlamıyor." Can, Silgi'nin kendi kendine evi bırakıp gitmediğine çok sevinmişti. Ama ne de olsa yine kayıptı küçük Silgi. "Üzülmeyin," dedi Can, Silgi'ye. "Eninde sonunda biri seni bulur!" "Orası öyle," diye cevap verdi Silgi. "Zaten benim şikâyetim yok! Kayıp şeyler ülkesi eğlenceli bir yer, biliyorsun. Burada pek çok arkadaşım var. Bazıları biraz tuhaf tipler, ama matematik sınavından daha eğlenceli oldukları kesin! Peki ya sen, yine niye

buradasın?” Bu soru üzerine Can bir anda ciddileşti. “Bu kez önemli görevlerim var burada,” dedi. “Bütün gün seni yeniden görebilmeyi umut ettim. Tuğçe’nin kedisi Sütlaç kayıp. Onu mutlaka bulmam lazım. Bir de dedemin hafıza kaybı meselesi var... O biraz daha karışık. Ama burada bir yerlerde olduğundan eminim.”

“Hafızayı bilemem,” dedi Silgi, “ama daha iki dakika önce ortalıkta beyaz bir kedi gördüm. Şuralarda bir yerde, bir köşede uyuyordu.” Can etrafına bakındı. Kayıp şeyler ülkesi olanca karmaşasıyla gözlerinin önünde uzanıyordu. Kayıp nesneler yine tam bir cümbüş içinde itişip kakışıyor, gevezelik edip şakalaşıyordu. Siyah şemsiye yine uzakta duruyor, birdirbir oynayan kurşunkalemlerle, kendi aralarında dertleşen oyuncak bebekleri seyrediyordu. Yeşil kredi kartı ortallarda yoktu, ama tırnak makası ve topluğne oradaydı.

Can yeniden burada olduğu için tuhaf bir mutluluk duydu. Erdal’a veya Melih’e ne kadar detaylı anlatmaya çalışırsa çalışsın, asla tam olarak tarif edemeyeceği bir yerdi burası. Adeta büyüğü bir yer... Hepsi birilerine ait olan, ama kayıp oldukları için kimsesizliğin ortasındaki bu kocaman ülkede hep birlikte gülüp eğlenen bu milyonlarca kayıp şey, Can’a hem ilginç hem de biraz ürkütücü geliyordu. Sahipleri onları üçra köşelerde bırakmış, açmayı asla akıl etmedikleri çek-

mecelerde, taksilerin arka koltuklarında veya bir çay içmelik komşu ziyaretlerinde unutup gitmişlerdi. Tam da şu anda huysuz bir amca, söylene söylene, nerede çıkardığını bir türlü hatırlamadığı şu bir çift ekose desenli terliği arıyor olabilirdi. Bilseydi ki, o terlikler kayıp şeyler ülkesinde ayaküstü edindikleri üç beş arkadaşla sessiz sinema oynuyordu!

Bunları düşününce kendini tutamayıp güldü Can. Bu arada yampiri Silgi sağa sola koşuyor, tanıdıklarına şişko ve beyaz bir kedi görüp görmediklerini soruyordu. Bir süre sonra kan ter içinde Can'ın yanına döndü. Anlattığına göre en son bir-iki sokak ötede görmüşlerdi kediyi. Kalabalığın içinde, tarif edilen yöne doğru ilerlediler. Gerçekten de birkaç sokak ötede, sadece Sütlaç değil yüzlerce kedi ve köpek vardı. "Galiba bu-

rası kayıp hayvanların mahallesi,” dedi Silgi. “Ara sıra bizim oralarda da kayıp bir kedi veya köpek gördüğüm oluyor. Hani sana bahsettiğim bir köpek vardı ilk geldiğinde... Yine de bu kadar kayıp hayvanı asla bir arada görmemiştim.” Can da şaşırmıştı. Bu kalabalıkta Sütlaç’ı nasıl bulacaktı? Silgi, Can’ın umutsuzluğa kapıldığını hissetmiş gibi atıldı: “Merak etme, sora sora buluruz senin kediyi!” “Hadi bakalım...” dedi Can, ama doğrusu pek inanmadan söylemişti bunu.

Silgi hemen oracıktaki bir su birikintisinden etrafa şap şap su sıçratarak oyun oynayan küçük bir su kaplumbağasının yanına yanaştı. “Merhaba tosağa” dedi, “beyaz ve şişman bir kedi arıyoruz biz, burarlarda gördün mü hiç?” Kaplumbağa patlak siyah gözleriyle Silgi’yi şöyle bir süzdü, “Bilmiyorum,” dedi, “ben de yeni geldim. Kavanozumdan atlayıp ufak bir gezinti yapayım demiştim, ama galiba biraz fazla uzaklaşmışım. Birden kendimi burada buldum... Gerçi epey eğlenceli bir yermiş!” Bunları söyledikten sonra yeşil kollarını yeniden suya daldırdı.

Silgi içini çekip az ilerideki yaşlı kanişe yaklaştı. Kaniş beyaz bir kedi görmüştü, evet. Kedi şişmandı, hatta çok şişmandı. Galiba sokağın öteki ucundaydı. Adını hatırlamıyordu, çünkü tanışır tanışmaz kedi uykuya dalmıştı. Kaniş de bugüne bugün on dört yaşındaydı canım, hafızası eskisi kadar keskin değildi. Gerçi gençliğinde pek havalı, pek zeki bir şeydi. Onu

o zaman görseler hayatta tanıyamazlardı. Mahallenin bütün köpekleri gizliden ona âşıktı. Sahibi onu gezdirmekten gurur duyardı. Kaniş bir an düşündü, ama sahibinin adını hatırlayamadı. Silgi bu boşluğu fırsat bilip Kaniş'e teşekkür etti, Can'ı kolundan çekiştirip kalabalığın içine daldı.

Bu sokak tıpkı bir hayvan barınağı gibiydi. Çeşit çeşit, boy boy kedi, köpek, kuş, balık, kaplumbağa, tavşan, koyun, hemstir ve papağanla doluydu mahal-

le. Nihayet sokağın ucuna varabildiklerinde bir merdivenin dibinde tortop olmuş buldular Sütlaç'ı. Derin uykundaydı. Etrafındaki gürültü patırtıya rağmen bu kedinin nasıl olup da bu kadar rahatça uyuyabildiğine Can hep şaşırılmıştı zaten. Yanına yaklaşıp Sütlaç'ı kucağına aldı. Kedi şöyle bir silkinip mahmur gözlerle Can'a baktı. Galiba tanımıştı onu. Bu kollarda güvende olduğunu düşünerek uykusuna kaldığı yerden devam etti. Tam o sırada tekir bir yavru kedi, "Demek bu uykucu senin arkadaşın?" diye yaklaştı Can'a. "Birkaç gündür burda. Kuru temizlemeye gönderilmek üzere evdeki bir halıyı kapının yanına rulo yapıp yaslamışlar. Bu uykucu da marifetmiş gibi içine girmiş. Sonra da çıkamamış, iyi mi! Şimdi kuru temizlemecide bekliyormuş sahipleri gelsin diye. Neyse ki adamlar buna yemek filan vermişler. Ama akşam olunca unutup dükkânı üstüne kitlemişler. Bunları bana anlatır anlatmaz uykuya daldı. O yüzden sonrasını bilmiyorum."

Demek Sütlaç kuru temizlemecideydi! Can kucağındaki kediye hazine bulmuş gibi keyifle baktı. Tuğçe'ye kedisini teslim edeceği ânı gözünde canlandırmaya çalışıyor, heyecandan ve sevinçten kalkıp oynayas geliyordu. Silgi'nin sesiyle hayallerinden sıyrıldı. "Başka neyim kayıptı demiştin sen?" diye soruyordu yampiri arkadaşı. "Deden mi kayıptı?" "Yok yok," dedi Can, "dedem değil, hafızası kayıp. Daha doğrusu

arada gidip geliyor. Belki o da buradadır diye düşünmüştüm. Kime sorabiliriz sence?”

Silgi dudaklarını büküp çenesini kaşıdı. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Sağa sola bakındı. Bir şeyler hatırlamaya çalışır gibiydi. En sonunda şöyle dedi: “Hafıza dediğin şey hatıralarla ilgili bir şey, değil mi? Kayıp şeyler ülkesinin çok büyük bir kısmı burada gördüğün veya göremediğin her şeyin artık hatırlamadığı milyonlarca hatırasıyla dolu. Ama hatıralar ülkenin başka bir bölümünde, dev çekmecelerde saklı. İstersen oraya gidebiliriz, ama dedenin hafızasını bulacağımıza dair söz veremem.” Can yine de gitmek istiyordu. “Çekmeceler ne kadar büyük olursa olsun aramaya razıyım.” “Eh peki o zaman...” dedi Silgi, “Madem gitmekte kararlısın kulağını aç ve beni iyi dinle.”

İşte tam bu sırada saatin alarmı acı acı çalmaya başladı.

Kahraman Olmak Kolay Değil

Can telaşla yataktan kalktı. Gerçekten de sabah olmuştu. Saat tam tamına 07:00'ı gösteriyordu. Çabucak giyindi, çantasını hazırladı. Kahvaltıdan nasıl kaçabilirdi acaba? Bu sabah da servise geç kalıp arkasından koşturmak istemiyordu. Yüzünü yıkamamıştı ve çiş vardı. Tuvaletle uğraması şarttı yani. Sessizce odasından çıktı. Şanslıydı, tuvalette kimse yoktu. Genelde Ece hanımefendinin en az yarım saati, sabahın köründe kalkıp banyodaki aynanın önünde süslenmekle geçtiğinden bu duruma şaşırmıştı Can. Şöyle bir kulak kabarttı. Evde çıt çıkmıyordu. Mutfakta da kimse yoktu. Bu sabah herkes uyuyakalmıştı galiba. "Neyse canım, ben hemen işimi halledip çıkayım," diye düşündü.

On dakika sonra kapının önündeydi. Kendisini tam vaktinde evlerinin önünde hazır ve nazır görünce servis şoförü Nedim Amca'nın gözleri yaşaracaktı. Üstünü başını şöyle bir düzeltti, sokağın karşı tarafında kendi servisini bekleyen uzun boylu çocuğu süzdü. Muhtemelen liseye gidiyordu bu çocuk, çünkü boyu çok uzundu. Acaba kavga etsek kim kimi döver diye merakla düşüncelere dalmışken servis oflaya pofla-

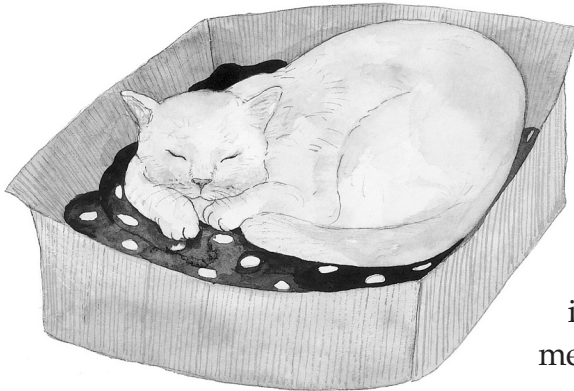
ya sokağa daldı. Ağır ağır yaklaşarak Can'ın önünde durdu. Tuğçe'nin yanı bu kez doluydu, belli ki çilli kız iyileşmiş ve maalesef okula gelmeye karar vermişti. Başka zaman olsa Can bu durumu dert ederdi belki, ama bu sabah hiçbir şeyi dert edemeyecek kadar heyecanlıydı. Akşamüstü mahalledeki kuru temizlemeciye uğrayıp Sütlaç'ı teslim alacak, doğru Tuğçelere gidecekti. Tuğçe kim bilir ne kadar şaşıracak, sevinecek, belki dayanamayıp Can'ı öpecekti. Hatta belki tam da bunun için ileride birgün Can'la evlenecekti!

Okulda her zamanki gibi bir gündü. Ama sanki saatler geçmek bilmiyordu. Dersler çabucak bitsin, son zil çalsın, servis hemen kalsın, trafik olmasın, trafik olursa da servis şoförü Nedim Amca o güne kadar herkesten sakladığı tekerlek üstü gizli kanat sistemini devreye soksun, servis uçarak yoluna devam etsin, gerekirse Örümcük Adam yardıma koşsun ve kendisini kuru temizlemeciye ulaştırsın istiyordu Can. Yani aslında çok fazla şey istiyor sayılmazdı. Dersler boyunca aklında hep bu düşünceler cirit attığından dinlediklerinden hiçbir şey anlamamıştı. Görgü kurallarından bahseden okuma parçasıyla atmosfer basıncı kol kola girmişler eşkenar üçgenle yakalamaç oynuyorlardı. Son zil çaldığında kafası çorba gibi karışık bir şekilde çantasını toplayıp servise koştu.

Evlerinden birkaç sokak önceki caddede indi. Hatırlayabildiği kadarıyla kuru temizlemeci oralar-

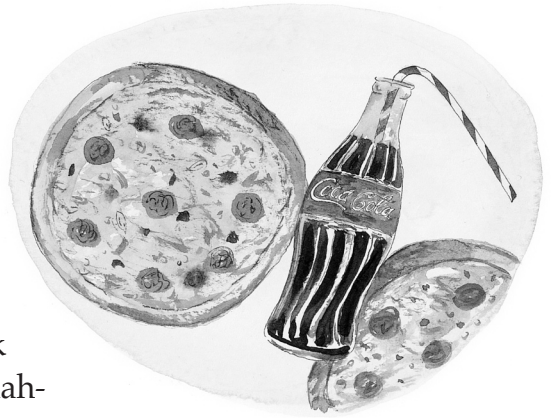
da bir yerde olacaktı. Birkaç blok yürüdükten sonra dükkânı tanıdı. İçinde büyük tuhaf makineler olan bir dükkândı kuru temizlemeci. Camlı kapıyı itip içeri girdi Can. İçerisi sanki sıcak ütü ve temizlik kokuyordu. Askıda bir sürü temizlenmiş manto, ceket, elbise asılıydı. Ama ortada halıya benzer bir şey yoktu. Kasanın başında oturan genç bir adam kendini bulmacaya kaptırmıştı. Hemen yanında cızırdayıp duran radyonun ve önünde dikilen Can'ın farkında değil gibiydi. "İyi günler," dedi Can. Adam başını bulmacadan kaldırıp Can'a baktı, "Sana da delikanlı," dedi, "ne vardı?" Can söze nerden gireceğini bilmeyerek bir süre tereddüt etti. "Şey... Bir arkadaşımın evinden buraya kuru temizleme için halı göndermişler. Ama evin kedisi de halının içinde kalmış galiba. Böyle beyaz, iri bir kedi... Buralarda gördünüz mü?"

"Haa... Demek o uykuocu kedi senin arkadaşına ait!"

diye gülümsedi adam. "Burada burada, merak etme. Bizim alt sokaktaki halı yıkama atölyesinde. Çocuklar halıyı yayınca içinden çıkmış. Yemek filan vermişler,

bütün gün uyuyor dedilerdi. Gel götüreyim seni. Kediye alır arkadaşına teslim edersin.” Böyle diyerek yerinden kalktı. Anah-

tarlarını alıp dükkân kapısını kilitledi, Can'la birlikte dükkândan çıktılar. Atölyeye vardıklarında adam çıraklardan birine durumu anlatıp kediye sordu. Çırak bir süre ortadan kayboldu, birkaç dakika sonra kucağında Sütlaç'la çıkageldi. Kedi her zamanki gibi uyukluyordu elbette! Can çırağa ve adama teşekkür ederek Sütlaç'ı teslim aldı, Tuğçelerin evine gitmek üzere koşar adım uzaklaştı.

Tuğçe'nin mutluluğu görülecek şeydi. Kapıyı açıp Can'ı kucağında Sütlaç'la karşısında görünce sevinçten deliye dönmüştü. Evdeki bayram havasına Can da dahil oldu. Tuğçe ve ailesi Can'a tekrar tekrar teşekkür ettiler. Gerçi Can'ın kediye nasıl da tesadüfen bulduğuna dair aceleyle uydurduğu birkaç kırık dökük cümle epey havada kalmış, ailenin merakını gidermeye yetmemişti. Yine de ötesini fazla kurcalamadılar. Sütlaç geri gelmişti ya, önemli olan buydu. Tuğçe gerçekten de Can'ı defalarca sarılıp kucaklamış, ne kadar harika birisi olduğunu birkaç defa söylemiş, Can'a çay ve poğaçaya ikram etmiş ve Can'ın bu neşe ânını fırsat bilerek

ortaya attığı sinemaya gitme teklifini hemencecik kabul etmişti. Yarım saat kadar sonra Tuğçelerden çıkar-ken Can'ın keyfine diyecek yoktu doğrusu.

Eve vardığında ortalık hâlâ çok sessizdi. “Kimse yok mu? Ben geldim!” diye içeriye seslendi Can. Ece “Hoş geldin!” diyerek odasından çıktı, ama sesi bir ga-riпти doğrusu. “Annemler bu akşam anneannemlerde kalacaklar. Dedem hastaymış biraz.” Hemen ekledi “Evde yemek yok, babam para bıraktı, pizza söyleme-ye ne dersin?” Sanki kendisi hiç neşeli olmadığı hal- de Can'ı neşelendirmeye çalışmış gibi bir hali vardı Ece'nin. Can bozulmuştu, “Nesi varmış ki dedemin?” diye sordu Ece'ye, “Telefon edelim mi?” “Yok canım, önemli bir şey değilmiş. Annem öyle söyledi. Sen şu pizzacının telefonunu bul da hemen arayıp sipariş verelim. Kurt gibi açım ben. Bir saattir senin gelme- ni bekliyorum,” dedi Ece. Demek bu akşam hem evde yalnızdılar hem de pizza yiyeceklerdi! Can yeniden neşelendi. “Dur getiriyorum hemen. Mutfaktaki en alt çekmecedeki olacaktı,” diyerek mutfğa koştı. Akşamın geri kalanında iki kocaman pizzayı gövdeye indirip litrelerce kola içtiler. Ödevlerini üstünkörü yapıp tele- vizyonda komik bir film izlediler. Ece fırsattan istifade birkaç arkadaşını aradı, uzun uzun gevezelik etti. Bir ara anneleri telefon edip Ece'yle konuştu, yemek ye- diler mi, ödevlerini yaptılar mı, kapıyı kilitlediler mi, hepsini bilmek istiyordu. Her şeyin yolunda olduğunu

öğrenince içi rahatlamış olmalı ki, öpücükler göndererek telefonu kapattı. Ece ve Can geç saatlere kadar oturmayı, hatta bir çılgınlık edip bütün ışıkları kapatarak ruh çağırmayı planlamışlardı, ama daha saat 11 bile olmadan esnemeye başladılar. Pizzadan geriye kalanları, kirli bardak ve tabakları yarı uyur vaziyette mutfığa taşıdılar. Sonra da doğruca yataklarına yollandılar.

Hatıralar Konuşamaz

Daha geçen gece bulmayı kafasına koyduğu dedesinin hafızası bu gece Can'ın aklından dahi geçmemişti. Ne var ki, uykuya dalar dalmaz kendini kayıp eşyaların ülkesinde buldu. Galiba bu kalabalık ülkede kimse uyumuyordu. Ama bu kez Silgi ortalıklarda yoktu. Bir süre ne yapacağını bilemeyerek etrafına bakındı. Tam o sırada ak sakallı bir dede çarptı gözüne. Tek başına bir köşede oturmuş elindeki gömleğin düğmesini di-kiyordu. Cam merakla yaşlı adamın yanına yaklaştı. "Merhaba!" dedi, "Sizi burada ilk defa görüyorum. Benim adım Can."

Dede gülümseyerek Can'a baktı, "Merhaba Can," dedi, "ben de Ethem Dede'yim." Can şaşkınlıkla atıldı: "Keten gömlekleli olan hani! O siz misiniz?"

"Benim ya!" diye cevap verdi Ethem Dede. "Yoksa tanışıyor muyuz?"

"Şey..." diye geveledi Can, "Aslında tam olarak tanışıyoruz sayılmaz. Ama anneannem sizden çok sık bahseder. Ne zaman bir şey kaybetse hemen sizi hatırlar ve yardıma çağırır." Ethem Dede kocaman göbeğini hoplatarak güldü. "Hatırlanmak çok güzel bir şey," dedi. "Gerçi beni hep bir şey unuttuklarında hatırlar-

lar ya! Ama olsun. Benim görevim de bu zaten. Bulunamayanları bulmak için insanlara akıl fikir, kimi zaman da şans vermek!”

“Nasıl?” dedi Can, “Radarınız yok mu sizin? Nasıl bulunuyor o zaman kayıp şeyler?” Ethem Dede ciddileşti, “Keşke kaybolan her şey için bir radar olsaydı Can,” dedi. “Benim görevim kaybolan şeyleri bulmak değil, bulunmalarına yardımcı olmak. Aslında bunun için fazla bir şey yaptığım da söylenemez. Beni yardıma çağıranlara bir tür ilham veriyorum daha çok. Kaybettikleri şeyin yerini sezgileriyle bulmalarını fısıldıyorum kulaklarına. Ama her zaman başarılı olmuyorum tabii... Peki ya sen burada ne arıyorsun Can?” Bu soru üzerine Can kayıp şeyler ülkesinde bulunma nedenini yeniden hatırladı. Belki de Ethem Dede ona yardımcı olabilirdi.

“Dedemin hafızasıyla ilgili bazı sorunları var,” diye anlatmaya koyuldu, “kimi zaman hiçbirimizi tanımıyor. Hiçbir şey hatırlamıyor. Böyle zamanlarda bazen geçmiş günlerine dönüyor, bazen sanki olduğu yerde öylece donup kalakalıyor... Öğretmenimiz geçen gün sınıfta bir yazı okudu. Hafızayla ilgili. Sonra da hafızanın kaybolabileceğinden bahsetti. Dedemin hafızası da bizi hatırlamadığı o anlarda bence bir yerlere kayboluyor. Bir arkadaşımın bahsettiğine göre bütün kayıp hatıralar buradaki dev çekmecelerde saklanıyormuş. Belki hafıza da hatıraların yanında bir yerler-

dedir. Dedemin hafızasını mutlaka bulmam lazım." Gözlerini Ethem Dede'ye dikerek ve bir parça da çekinerek, "Bana yardım eder misiniz?" diye sordu Can.

Ethem Dede sevgi dolu bir gülümsemeyle Can'ın sırtını okşadı. "Hatıraları bulmak kolaydır," dedi, "Ama hafıza bambaşka bir konu... Yitirilen hafızaların toplandığı yer burası değil." Can bunu pek anlamamıştı. Ethem Dede açıkladı: "Bir insan hafızasını kaybederse, ne kaybettiğini dahi bilemeyecek durumdadır. Hafızasını bulma hevesi de bilincinin bir köşesinde karanlığa gömülür. Ne kaybettiğini bilemezsen, neyi arayacağını da bilemezsin, öyle değil mi?" Can içini çekti. "Dedem keşke anahtarlarını filan kaybetmiş olsaydı..." dedi kendi kendine. Bu iş gitgide içinden çıkılmaz bir hal alıyordu. Ethem Dede, Can'ın yüzündeki umutsuz ifadeyi fark edince onu kendine doğru çekip kucağına oturttu. "Üzülme hemen," dedi, "belki hatıralarını bulup dedene götürebilirsin! Haydi, gel gidip beraber bakalım."

Yol uzundu. Kayıp şeyler ülkesini bir baştan bir başa geçmeleri gerekti. Dağlar gibi eşya yığınlarının arasından geçtiler. Kayıp sokakları, kayıp adresleri geride bıraktılar. Kayıp hayvanlar, kayıp belgeler, kayıp oyuncaklar gördüler. Kocaman bir sandıkta artık kimse-
nin kullanmadığı kayıp kelimeler vardı. Eski dille-
re, eski zamanlara ait zarif, güzel, ahenkli kelimelerdi bunlar. Gerçi Can hiçbir şey anlamıyordu, ama yine de

onlardan hoşlanmıştı. Vakti olursa ileride bir gün onlarla tanışmaya karar verdi. Yola devam ettiler. Kayıp şarkılar, şiirler, romanlarla karşılaştılar. Bunlar kendi aralarında sohbet edip güzel vakit geçiren, kimi zaman da hislenip gözyaşlarına boğulan iyi arkadaşlardı. Can onları sevdi. Kayıp eşyalar gibi dedikodu yapmadıkları için de takdir etti. Nihayet kayıp hatıra çekmecelerine vardıklarında Can gözlerine inanamadı. Gökyüzüne doğru yükseldikçe yükselen kule gibi çekmecelerdi bunlar. Ethem Dede “İşte burası!” dedi. “Endişelenme, burada çalışan birkaç hatıra görevlisi var. Dedenin adını söyleyeceğiz, onlar hatıraları bulup bize getirecekler.” Can rahat bir nefes aldı. Eğer Ethem Dede bu açıklamayı yapmamış olsa şimdiye çoktan çaresizlik içinde ağlamaya başlamıştı! Görünüşe bakılırsa Ethem Dede burayı iyi biliyordu. Çekmecelerden birine yanaştı. Bu küçük mavi bir çekmeceydi. İçini açıp, “İyi günler!” dedi, “Can’ın dedesine ait kayıp hatıraları bulmak istiyoruz, yardımcı olabilir misiniz?” Çekmecenin içindeki görevli minik mavi bir kuştı. Can’a dedesinin adını sordu. Sonra da çekmecenin içine doğru uçup gözden kayboldu. Ethem Dede hatıra çekmecelerindeki bütün görevlilerin kuş olduğunu söyledi. Bu ülkedeki en hafif şeyler hatıralardı. Ayrıca hatıralar dilsizdiler. Onları arayan kimse olmadığı sürece konuşamazlardı. Dolaşısıyla onları bulup getirmek kuşların işiydi.

Mavi kuş birkaç dakika içinde geri geldi. Gagasında

minik bir sepet taşıyordu. Can'ın omzuna kondu. Can elini uzatıp sepeti aldı. Sepette pekçok fotoğraf, birkaç eski mektup, bir de yüzük vardı. Can hemen oracığa oturup gözlerine inanamayarak fotoğrafları incelemeye başladı. Dedesinin gençlik fotoğraflarıydı bunlar. Nasıl olmuştu da hiç görmemişti bunları? Kimi fotoğraflarda zamanın modasına uygun komik gömlekler, kısa paçalı kumaş pantolonlar giymiş bir dolu arkadaşıyla dedesi gülerken poz vermişlerdi. Bazıları ise anneannesiyle dedesinin beraber çektiirdikleri pozlardı. İkiisi de ne kadar gençti... Yüzleri, elleri şimdiki gibi buruşuk değildi, saçları çok farklıydı, sanki daha uzun boyluydular. Sepette kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış

bir deste kadar mektup vardı. İnce ve güzel bir elyazısıyla özene bezene yazılmıştı mektuplar. Kâğıtları sararmış, kenarları solmuş, tıpkı anneannesiyle dedesi gibi sanki yaşlanıp buruşmuştu mektuplar. Dedesinin anneannesine yazdığı sevgi dolu satırlarla doluydu her biri. Can birkaç tanesini baştan sona okumaya çalıştıysa da pek başarılı olamadı. Zaten belki de okumaması daha doğru olurdu. Ne de olsa dedesinin hatıralarıydı bunlar. Özel şeylerdi. Kim bilir bunları görünce ne kadar sevinecekti dedesi! “İyi ama bu sepet nerede acaba?” diye sordu Can, Ethem Dede’ye. Öyle ya, burada olduğuna göre bir yerlerde kaybolmuş olmalıydı. Mavi kuş berrak sesiyle cevap verdi: “Dedenin eski çalışma masasının dolabında duruyor. Ama uzun zamandır kimse hatırlamadığı için üstüne birkaç evrak dosyası, birkaç eski hesap defteri konmuş. Dolabı açınca sepeti göremezsen dosyaları kaldırıp dikkatli bak.” Bunları söyledikten sonra pırr diye havalanıp çekmeceye geri döndü mavi kuş. “Artık gitme vaktin geldi Can,” dedi Ethem Dede. “Sepeti ne kadar çabuk bulursan deden o kadar çok mutlu olur. Ona gençliğine dair çok hoş bir hediye vereceksin. İnan bana, şu dünyada gençlik hatıraları kadar güzel şey yoktur!”

Can sepeti mavi çekmeceye geri bıraktı. Ethem Dede’ye sarılıp vedalaştı. Gözlerini kapayıp yampiri Silgi’nin öğrettiği gibi herkesin bulabileceği bir yerde hayal etti kendini. Sıcak ve uyku kokan yatağında...

Beklenmedik Bir Şey...

Gözlerini açtı. Yatağındaydı Can. Saat daha çalmamıştı. Günlerden Perşembe olduğunu hatırladı, “Cumartesiye çok az kalmış!” diye düşününce çok mutlu oldu. Tuğçe’yle sinemaya gitmesine 36 saatten az kalmıştı. Bir an hesaptan emin olamadı. Yani işte, öyle kısa birkaç saat kalmıştı buluşmalarına. Ama önce gidip kayıp hatıra sepetini bularak dedesine sürpriz yapmalıydı.

Yatağından heyecanla atladı. Çabucak giyinip çantasını hazırladı. Ece mutfakta şarkı söylüyor ve ekmek kızartıyordu. Geceleyin kayıp şeyler ülkesini boydan boya arşınladığından olsa gerek karnı zil çalıyordu Can’ın. Erken kalktığına göre kahvaltı edebilirdi. Ece ona şöyle güzel bir dilim reçelli ekmek hazırlayıp çay koydu. Giderken atması için de çöpü kapının önüne çıkardı. “Bu Ece’den korkulur valla,” diye iç geçirdi Can, “Kızda fil hafızası var...”

Neyse ki erken kalkmıştı. Kahvaltısını bitirmeye de, çöpü dökmeye de vakti yetti. Üstelik yine servisten önce kapının önündeydi. Nedim Amca kapıyı açarken “Hayrola Can?” diye laf atmadan duramadı, “İki gündür erkencisin. Hasta filan mı oldun bakayım!” Üstüne bir kakhaha attı. Servis tıslayıp törtörleyerek hareket

etti. Çilli Burcu turp gibi sapasağlam, Tuğçe'nin yanında oturuyordu. Can Tuğçe'ye selam verip arka koltuğa geçti. "Sen daha orada oturmaya devam et Burcu," dedi içinden "bu Cumartesi Tuğçe'nin yanında sabah-tan akşama kadar ben oturacağım!"

Okulda eğlenceli bir gün geçirdi. Öğretmenleri hastaydı. Derslerin çoğuna pek tanımadıkları bir gözetmen girdi. Önce uzun bir okuma parçası okutup soruları cevaplamalarını istedi. Sonraki dersteysse birkaç matematik problemi çözdürttü. Geri kalan üç ders boyunca sessiz olmak şartıyla istediklerini yapmakta serbest olduklarını söyledi. Çocuklara gün doğmuştu. Can, Erdal ve Melih'in bitmek bilmeyen sorularına cevap vermek üzere yanlarına geçti. Dün Sütlaç'ı nasıl bulduğunu, Tuğçe'nin sinemaya gelmeyi nasıl da hemen kabul ettiğini, kayıp şeyler ülkesinde nasıl da Ethem Dede'ye rastladığını teker teker anlattı. "Bugün dedemlere gidip sepeti bulacağım," dedi, "dedem biraz hastaymış, ama sepeti görünce kesin çok sevinecek!"

Bu arada Erdal ve Melih kayıp şeyler ülkesine dair yüzlerce soru sordular. Kayıp şeyler ülkesinde güzel kızlar var mıydı? Orada da okula gidiliyor muydu? İnternet bağlantısı hızlı mıydı? Bazı kayıp şeylerinin listesini verseler Can bulup getirebilir miydi? Melih'in fen bilgisi defteri, kırmızı keçeli kalemi ve o güne kadar aldığı en iyi notlarla bezeli olan birinci sınıf kartesi; Erdal'ın da en sevdiği beresi ve Galatasaray'ın

Fenerbahçe'yi 5-1 yendiği o müthiş maçıtan hatıra olarak sakladığı yırtık pırtık maç bileti kayıptı. Ayrıca kayıp şeyler ülkesine giriş bedava mıydı? Fotoğraf çekilebiliyor muydu? Eşyalar Can'la konuştuğuna göre ağızları ve kulakları da var mıydı? Ethem Dede'ye cep telefonundan ulaşmak mümkün müydü? Falan filan...

Akşamüstü eve dönerken Can çok heyecanlıydı. Servis, anneannesinin evinin yakınından geçmiyordu. İndikten sonra neredeyse yarım saat yürümesi gerekiyordu. Yapacağı sürprizin coşkusuyla yolu koşa koşa

gitti. Kapıya varıp zili çaldığında nefes nefeseydi. İçeriden ayak sesleri duyuldu ve kapı az sonra açıldı. “Can? Oğlum senin ne işin var burada?” Karşısında duran annesiydi. “Merhaba anne! Dedeme sürpriz yapmaya geldim!” dedi Can neşeyle, “İçeride mi?” Annesinin yüzünde bir tuhafılık vardı. Neredeyse fısıltıyla, “Sen gel bakayım içeri önce,” dedi Can’a, montunu çıkarmasına yardım ederek. “Deden kendini pek iyi hissetmiyordu... Az önce baban onu hastaneye götürdü.” Can annesinin yüzüne daha dikkatli bakınca bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Can’ı mutfığa sürükleyip alçak sesle konuşmaya devam etti annesi. “Anneannen içeride yatıyor, deden için çok üzüldü. Biraz sakinleşmesi için burada onunla kaldım. Ama anneannen kendine gelince ben de hastaneye gideceğim.” Annesi Can’a sınıksız sarıldı. Bir süre böylece kaldılar. “Deden çok hasta Can,” dedi, sesi titreyerek. Can neler olup bittiğini tam olarak çözememişti, ama kötü bir şeylerin yaklaştığını hissedebiliyordu. “Hafızası yüzünden mi hasta?” diye sordu çekinerek, “Yani hafızası kaybolduğu için mi?” Annesi Can’ın saçlarını okşadı, “Hayır oğlum,” dedi, “deden zaten uzun zamandır hastaydı. Hastalığı yüzünden hafızası gelip gidiyordu. Ama artık...” Bu cümleyi tamamlayamadan ağlamaya başlamıştı annesi. Can ona sarıldı, yaşlar gözlerine hücum ederken savaşımayı bırakıp bildiği en iyi sığınağa, annesinin koltukaltına sokuldu.

Yarım saat kadar sonra babası aradı. Dedesi yoğun bakımdaydı. Annesi Ece'ye telefon ederek gelip Can'ı almasını istedi. Can annesi ve anneannesiyle birlikte hastaneye gidip dedesini görmek istiyordu ama itiraz etmek için uygun bir zaman olmadığını anlamıştı. Annesi bir taksi çağırdı. Taksi geldiğinde anneannesi ağlıyor, annesi onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Can uzun zamandır kendini hiç bu kadar mutsuz hissetmemişti. Uzaklaşan taksinin arkasından bakarken gözyaşları iki küçük dere gibi yanaklarından akıyordu.

Kısa süre sonra Ece geldi. Ağlamaktan kızarmış gözlerle Can'a sarıldı, kardeşini alıp eve götürdü. İki kardeş birbirlerini teselli etmeye çalışarak anne babalarından haber beklediler. Aslında bir şeyler yemeleri lazımdı, ama ikisi de midelerine iri birer taş parçası

oturmuş gibi hissediyordu. Geceyarısı ikisi de salondaki koltukta sızıp kalmıştı. Anneleri eve geldiğinde onları işte bu halde buldu. Koltuğun yanında diz çöküp çocukların saçlarını okşadı, sessizce ağlayarak sabahın ilk ışıklarına kadar oturdu.

Sonrasında her şey çok çabuk oldu. Cenaze, eve doluşan ziyaretçiler, dinmek bilmeyen gözyaşları, mutfağı dolduran tencere tencere, kap kap yemekler... En çok da yemeklere şaşırmıştı Can. “Sanki ailede yemek yemek için can atan birileri varmış gibi...” diyordu, “Her gelen yanında yemeğiyle geliyor.” Bir ara Tuğçe ve annesi geldiler. Tuğçe, Can’a sarılınca Can’ın boğazından gitmek bilmeyen yumru yeniden büyüdü. O gün Cumartesiydi. İlk defa o anda bütün planlarının nasıl da altüst olduğunu düşündü Can. Dedesine kaybolan hatıralarını verememiş, onun mutlu olmasını sağlayamamıştı. Tuğçe’yle sinemaya gitme planı suya düşmüştü, ama o bunun yanında önemsizdi elbette. Şu son hafta ne kadar hızlı geçmişti. Kayıp şeyler ülkesine gidip geldiği geceleri, orada gördüğü tuhaf şeyleri, tanışıp konuştuğu nesneleri bir bir aklından geçirdi. Eğer doğru yerde aramasını bilersen onca kayıp şey kolaycacık bulunabiliyordu. Peki, ama ölüm nasıl bir ülkeydi? Oraya gidenleri yeniden bulmak mümkün olmuyor muydu? Ziyaretçi kabul etmiyor muydu o ülke? Şöyle ara sıra bir-iki saatliğine uğrayıp dedesini görse, ona okulda olanlardan bahsetse, dedesi ona

gençliğinde yaptığı türlü yaramazlıkları anlatsa, sonra beraber maç seyretseler... Bir daha olmayacak mıydı bütün bunlar?

Bütün bu soruları kafasında evirip çevirdi. Cevap bulamadı. Bir hafta boyunca misafirler geldi gitti, evdeki herkes o güne dek ağlamadığı kadar ağladı. Sonra evin düzeni yavaş yavaş eskiye dönmeye başladı. Bir sabah anneanneleri bütün ısrarlara rağmen artık evine dönmeye karar verdiğini açıkladı. Can ve Ece yeniden okula gitti. Anne ve babaları işe gitti.

Hayat devam ediyordu. Yine akşamları yemek yeniyor, ödevler yapılıyordu. Dişler elden geldiğince fırçalanmaya çalışılıyordu. Geceleri yatıp uyuyorlardı. Ama kayıp şeyler ülkesi adeta yok olmuş, puf diye uçup gitmişti. Bir gece, "Herkes ne yapıyor acaba?" diye merak etti Can. Yeşil kredi kartı, yaşlı ve geveze kaniş, ekose desenli terlikler, Ethem Dede... Ethem Dede başsağlığına gelmiş olmalıydı mutlaka, ama Can görememişti herhalde. Ne de olsa anneannesinin arkadaşısıydı. "Acaba Ethem Dede dedemin nerede olduğunu biliyor mudur?" diye merak etti Can. O anda gözlerini sımsıkı yumdu, kimsenin asla bulamayacağı bir yerde hayal etti kendini. Dedesinin takım elbiselerinin asılı durduğu dolaba saklanmış, o çok sevdiği lavanta kokusunu içine çekerek karanlıkta oturmuş, ağlıyordu...

Kaybetmek ve Bulmak

“Demek gerçekten bir şey kaybettin,” dedi arkadan bir ses. Burnunu çekti Can. “Yani anahtarlarından daha önemli bir şey...” diye devam etti ses. “Gel dışarı çıkalım.” Dolabın kapısı açıldı, Can dışarı çıktı. Gözlerine inanamıyordu. Kayıp şeyler ülkesindeydi yeniden! Arkasına baktı, kayıp siyah şemsiyeydi konuşan. “Aca-ba dedem de buraya gelmiş olabilir mi?” diye umutla sordu Can ona. “Biliyorum burada sadece kayıp şeyler var. Ama diyorum ki... Belki o da kaybolmuş sayılır, öyle değil mi? Anneannem geçen gün dedemden bahsederken ‘Ben 52 yıllık kocamı kaybettim,’ diyordu.”

Şemsiye buruk bir gülümsemeyle Can’ın yanına yaklaştı. “Neredeyse yıllardır buradayım,” dedi, “yıllardır bu bitmek tükenmek bilmeyen kalabalığın itişip kakışmasını izliyorum. Hayatlarına gerekli gereksiz yüzlerce binlerce eşya dolduran insanlardan geriye kalanlarla dolu bu ülke... Biliyor musun, bir süre sonra bütün o kalabalığın içinde asıl önemli olanı göremez hale geliyor insan. Daha çok şeye sahip oldukça, sahip oldukları şeylerin değeri azalıyor, pırıltısı sönüyor sanki.” Dalgın dalgın etrafına bakındı siyah şemsiye. “Bak... Burada her şeyi bulabilirsin. En şahane oyun-

caklar, en pahalı takılar, en güzel giysiler... Daha neler neler! Ama hayatta gerçekten sevdiğin birisini kaybettiğinde onu yeniden bulabileceğin hiçbir ülke yoktur ufaklık..." "Gerçekten mi?" diye sesi titreyerek sordu Can. "Ama bu haksızlık..."

Şemsiye, Can'ın elini tuttu, "Dur hele" dedi, "hemen ağlama yahu!" Dedeni yeniden bulabileceğin tek bir yer var aslında... Hatıralar! Gözlerini kapayıp tıpkı kayıp şeyler ülkesine geldiğin gibi kendini hatıralarında bulabilirsin. Eğer onu yeniden görmek istiyorsan, dedenle ilgili en güzel hatıralarını elinden geldiğince çok hatırlamaya çalış. Zamanın, unutkanlığın veya umursamazlığın onları senden çalmasına asla izin verme!" Can gözyaşlarını pijamasının koluna sil-di: "Peki ya ben de hafızamı kaybedersem?" Şemsiye, Can'ın elini sıkıp muzip bir bakış fırlattı, "Ee o zaman da bir bakarsın torunun senin için bulup bir şeyler getirmiş!"

Can uzun zaman sonra ilk defa kendini yeniden mutlu hissetti. Dolabın içine geri döndü. Kapıyı kapattı. Lavanta kokusunu içine çekerek karanlıkta çıt çıkarmadan bekledi. Dedesinin tıpkı eski günlerde, iki kişi saklambaç oynamaktan büyük keyif aldıkları günlerde olduğu gibi, uzun uzun aradıktan sonra gelip kendisini dolabın içinde bulduğunu ve sonra kahkahalarla gülerek evin içinde koşturmaya devam ettiklerini hayal etti...

